

CREDINȚA

PUBLICAȚIA PAROHIEI SFÂNTUL IOAN-BOTEZĂTORUL DIN GENEVA
ȘI A PAROHIEI TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI DIN LAUSANNE

SFİNTELE PAȘTI 2024 - ANUL XXX – NR. 1 / 63

**În Hristos Cel răstignit și înviat
suntem iertați și înviați**

† Mitropolitul IOSIF

Scrisoare pastorală la Nașterea Domnului

„Căci precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia” (I Cor. 15, 22)

**Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Iubiți frați și surori în Domnul Hristos
Cel înviat din morți,**

Sărbătoarea mai presus de toate sărbătorile, Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, este centrul vieții noastre creștine. Prin urcarea Sa pe Cruce, Domnul Hristos pune în balanța morții viața Sa pentru a ne ridica din propria noastră moarte. Moștenită de noi toți prin păcatul protopărinților Adam și Eva, moartea a câștigat omenirea întreagă care a stat sub stăpânirea ei și a celui rău, cel ce a împins-o prin viclenie în mrejele ei. Alegerea neascultării de Dumnezeu a primilor oameni a însemnat pentru ei și urmașii lor despărțirea de Dumnezeu și de voia Sa. Pe lângă moartea trupească, oamenii au fost supuși de atunci încolo și celei sufletești.

Neputința, rușinea și teama de a se întoarce spre Dumnezeu și voia Lui (cf Fac 3, 10), după păcat, a făcut să crească zidul între om și Creatorul său. Când i-a izgonit pe Adam și Eva din Rai, după păcat, Dumnezeu a făgăduit să zdrobească pe

PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN SĂPTĂMÂNA SFİNTELOR PĂTIMIRI ȘI LA SFİNTELE PAȘTI

LA BISERICA DIN LAUSANNE:

Luni - 29 apr : 17h30 Program de spovedit; **18h30 Denie ;**

Marti - 30 apr : 17h30 Program de spovedit și **Denie**, iar la
18h30 – Liturghia Înaintesfințitelor Daruri;

Miercuri -1 mai : 17h30 Program de spovedit și **Denie**, iar la
18h30 Taina Sfântului Maslu ;

Joi – 2 mai : **10h00 Sf. Liturghie** a Sf. Vasile-cel-Mare;

17:30 Program de spovedit; **18h30 Denia** celor 12 **Evanghelii;**

Vineri - 3 mai : 17h30 Spovedanie; **18h30 Prohodul Domnului**
(slujba se va oficia în biserica de sus).

**Sâmbătă – 4 mai : 23h45 - Slujba Învierii Domnului urmată de
Liturghia Pascală** *(slujba se va oficia în biserica de sus).*

Duminică – 5 mai - SFİNTELE PAȘTI : 11h00 Slujba vecerniei
(a doua Înviere ; slujba se va oficia în capelă).

Luni - 6 mai : 9h00 utrenia; **10h00 Sf. Liturghie** *(în capelă);*

Vineri -10 mai : 9h00 utrenia; **10h00 Sf. Liturghie** *(în capelă);*

Duminică 12 mai : 9h00 utrenia; **10h00 Sf. Liturghie** *(în capelă).*

LA BISERICA DIN GENEVA (GRAND-LANCY):

Joi - 2 mai : 18h00 Program de spovedit; **18h30 Denie.**

Vineri - 3 mai: 18h00 Spovedanii; **18h30 Prohodul Domnului ;**
urmat de ocolirea bisericii cu Sfântul Epitaf.

**Sâmbătă – 4 mai : 22h00 - Slujba Învierii Domnului urmată
de Liturghia Pascală;**

Duminică – 5 mai - SFİNTELE PAȘTI - vecernia la 11h00;

Duminică 19 mai : 9h15 utrenia ; **10h00 Sf. Liturghie.**

*Slujbele duminicale la biserica din Geneva (Gd-Lancy) vor continua,
ca de obicei, în fiecare 1a, a 3a și a 5a duminică din lună, de la 10h00.*

EDITORIAL - CALEA SPRE ÎNVIERE

Hristos a înviat! Bucurați-vă!

Părintele Adrian Diaconu

Dragii mei,

Marea sărbătoare a creștinătății - Învierea Domnului - ne cheamă pe toți să retrăim în aceste zile netrecătoarea bucurie a birușei lui Hristos, Cel mort și înviat, o biruință a luminii asupra întunericului și a vieții asupra morții. Prin ea se restaurează comuniunea omului cu Dumnezeu, distrusă prin păcatul neascultării

Așa precum știm, omul a fost creat de Dumnezeu într-un mediu haric de lumină și de bucurie a comuniunii lui cu Creatorul, cu creația înconjurătoare și cu semenii săi. Lumina în care, și pentru care, omul a fost creat este *iubire și bucurie*, iar iubirea și bucuria vieții constituie modul nostru firesc de a viețui în și cu Dumnezeu.

Raiul pământesc - creat ca o anticameră a Împărăției lui Dumnezeu - se traduce prin „*grădina bucuriei*”, adică a bucuriei comuniunii cu izvorul vieții noastre și cu lumina divină existentă în toată creația.

Prin căderea în păcat, mai precis prin năinfrânarea în fața ispitei și a poftei trupești, omul a ales de bună voie întunericul necunoștinței în locul luminii adevăratei cunoașteri, a ales izolarea de Dumnezeu și tristețea în locul bucuriei netrecătoare a comuniunii cu Sursa existenței sale.

Știm că pofta neînfrănată atrage păcatul, care-l desparte pe om de Dumnezeu, așa cum ne învață și Sf. Ev. Ioan: „*Pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume*” (1 Ioan, 2,16), iar păcatul, la rândul său, aduce moartea, așa cum ne învață Sf. Ap. Pavel: „*Plata păcatului este moartea*” (Rom. 6, 23).

Dacă bucuria comuniunii este divină, pofta neînfrănată a trupului și căderea care o urmează sunt animalice și aduc omului doar tristețe, deznădejde, izolare și moarte duhovnicească. De aceea Sfinții Părinți ne atrag atenția că: „*Trupul este o bună slugă, dar un rău stăpân*” (Sf. Ioan de Kronstadt, *Spicul viu...*).

Dar, precum printr-un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, tot printr-un Om - Dumnezeu-Omul - Părintele ceresc a ales să ne salveze viața din izolare și din moarte. De aceea, la plinirea vremii, Dumnezeu Tatăl Îl trimite în lumea noastră deznădăjduită și devastată de moarte pe Fiul Său Cel Unul născut, Cel promis și așteptat de-a lungul veacurilor, pe Domnul nostru Iisus Hristos - noul Adam (Rom. 5, 17-18), ca să ne răscumpere din moartea păcatului și să ne reaprindă în inimă lumina netrecătoare a bucuriei comuniunii cu Dumnezeu - Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Prin suferința Sa pe Cruce, din dragoste smerită și jertfelnică pentru noi oamenii, Mântuitorul Hristos transformă moartea în jertfă, iar jertfa o transformă în înviere și viață, restabilind astfel legătura comu-

ispitorul omului prin însași sămânța celei care a fost ispitită, a Evei celei dintâi (cf Fac 3, 15).

Adam cel Nou, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului din Eva cea nouă, Fecioara Maria, strică, pe Cruce, zidul care s-a ridicat prin păcat între om și Dumnezeu, împăcându-l în Sine pe om cu Părintele ceresc, prin iertare. „Căci El este pacea noastră, El care a făcut din cele două - una, surpând peretele din mijloc al despărțiturii.” (Efeseni 2, 14-18)

În Vechiul Testament, prin supunerea lui Isaac tatălui său Avraam (cf. Fac. 22), Părintele ceresc Îl arată pe Cel al cărui chip era Isaac, și anume Fiul Său Cel Unul-Născut. „... Isaac era chipul Celui ce a fost bătut în cuie pe ea (pe Cruce) - ne spune Sfântul Grigorie Palama - fiindcă a fost ascultător de tatăl său, ca și Hristos, până la moarte; iar berbecul dat în schimbul lui L-a preînchipuit pe Mielul lui Dumnezeu dat ca să fie jertfit pentru noi; iar tufișul de care berbecul era legat cuprindea taina chipului Crucii; de aceea se numea acel tufiș Sabek, adică tufișul iertării, așa cum și Crucea este lemnul mântuirii.”

Iubiți frați și surori,

Întorcerea la Dumnezeu prin pocăință, atunci când cunoaștem păcatele noastre, ne aduce iertarea din partea Lui. Iar iertarea pe care Părintele ceresc ne-o dăruiește din iubire, prin pocăința noastră, este cea dintâi manifestare a învierii noastre, adusă nouă în dar de noul Adam, Iisus Hristos, Fiul Său Cel Unul-Născut.

Păcatul ne duce la moartea sufletească, moarte care nu se vindecă decât prin pocăința noastră și iertarea din partea lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu ne învie sufletește prin iertarea pe care, fiind pe Cruce, o cere pentru noi de la Părintele ceresc: „*Părinte, iartă lor, ca nu știu ce fac!*” (Lc. 23, 34), iar mai apoi, după Înviere, o dăruiește Apostolilor Săi pentru iertarea și ridicarea din păcat a celor ce vin la El. „*Luați Duh Sfânt - le spune Domnul Hristos ucenicilor Săi intrând în mijlocul lor prin ușile încuiate - căroro le veți ierta păcatele, iertate vor fi, iar căroro le veți ține, ținute vor fi.*” (In. 20, 22-23).

O succesiune de vindecări și ridicări din rănile și moartea sufletească lucrează Domnul Hristos în viața noastră prin Taina Spovedaniei, în care iertarea care vine de la El este lucrătoare și purtătoare de roade. Ea este lucrătoare și prin darurile care se revarsă peste noi din Izvorul dător de

Din acest izvor pe care Hristos Domnul ni-l izvorăște, curge pentru veșnicie Viața Lui înspre noi, în Biserică, prin care El ni se face hrană și adăpare și iertare și înviere și viață veșnică. Firea omenească asumată de Hristos devine una pascală, deoarece prin ea omul întreg, Adam întreg, „trece din moarte la viață, din necunoaștere la cunoaștere, din păcat la sfințenie”.

Domnul Hristos, Care este pacea noastră, întemeiază Împărăția Sa la poalele Crucii Sale. Din coasta Sa împunsă, ca mărturie a morții Sale pe Cruce, vor ieși apa și sângele, ca cele care preînchipuiau intrarea și rămânerea în Împărăție (Botezul și Euharistia), care sunt ușa prin care se intră și se rămâne înăuntru, călăuză fiind Duhul Sfânt. Adică apa însemnând Botezul, iar sângele Euharistia, hrana poporului nou care a intrat în corabia și Împărăția Lui nepieritoare, Biserica Sa.

Această nouă Împărăție pe care El ne-o pune înaintea are ca luminător Însăși Învierea Sa din morți. El va rămâne veșnic Soarele ei, pe care nimeni și nimic nu îl poate întuneca, decât alegerile pe care noi oamenii le facem pentru a-L îndepărta din viața noastră. În Împărăția Lui, cea a Învierii și a Vieții, El este Soarele dreptății, Cel Care luminează și încălzește cu dragostea Sa până la sfârșitul veacurilor pe tot omul care vine la El sau se întoarce înspre El și la El. (...)

Frați și surori în Domnul,

Bine știind că mulți dintre frații noștri creștini suferă din cauza războaielor, a foametei, a bolilor contagioase, pentru care, mai ales atunci când suntem binecuvântați cu multe daruri, trebuie să mijlocim înaintea lui Dumnezeu, să încercăm să îi ajutăm și cu cele necesare. Nu întotdeauna este nevoie să mergem foarte departe pentru a găsi pe cel în nevoi de tot felul, sufletești și trupești, ajunge să deschidem bine ochii împrejurul nostru pentru a sări în ajutorul aproapelui, ca fii ai Celui Înviat și moște-

niunii noastre cu Dumnezeu, distrusă prin păcat. Prin jertfa, moartea și Învierea Sa din morți Hristos Domnul ne-a redat bucuria reînferii și speranța dobândirii vieții celei veșnice în Împărăția luminii și a iubirii celei veșnice a Preasfintei Treimi : „Căci așa a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său, Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16).

Iată de ce, primul cuvânt al lui Hristos după Înviere, adresat femeilor mironosițe a fost **Bucurați-vă!** (Matei 28, 9).

Ne mai putem bucura noi astăzi cu adevărat de viața noastră și de toate darurile pe care ni le oferă Dumnezeu?

Nu numai atât! În loc să ne bucurăm de ceea ce avem, ne întristăm și suntem nemulțumiți că nu avem mai mult sau că nu avem cât ceilalți, și așa bucuriile trec pe lângă noi, o dată cu timpul vieții noastre, fără să le mai conștientizăm. Așa vom ajunge să ne întrebăm când, cum, de ce, și pentru ce am trăit această viață.

Noi nu ne mai putem bucura de nimic, decât trecător și superficial, pentru că **am pierdut din noi ”Duhul lui Hristos” pe care l-am înlocuit cu ”duhul lumii acesteia”**. Am ajuns să fim locuiți doar de duhul acestei lumi, fără de Dumnezeu. Hristos din noi înșine este ignorat, uitat, este trist, este crucificat, batjocorit, mort sau îngropat de mult în sufletele noastre. De aceea, ca să ne bucurăm realmente de Înviere și de viață trebuie să reînviem sufletește, adică **să trezim conștiința care este adormită în noi și să-l repunem pe Hristos în centrul vieții și existenței noastre**.

Da, Omul este creat ca persoană după chipul lui Dumnezeu, care este unic în ființă și întreg în persoană și lucrare, ceea ce înseamnă că el se bucură de darurile divine ale conștiinței, voinței libere, sentimentului și spiritului.

Conștiința, prima caracteristică a persoanei, îi dă omului capacitatea duhovnicească de a intra în armonie cu voiața lui Dumnezeu. Pentru aceasta voința omului trebuie să se supună voinței lui Dumnezeu, Cel care știe tot ceea ce este mai bine pentru noi, și ne dă întotdeauna atât cât avem nevoie și cât putem duce, fie ele bucurii sau încercări. De aceea și spunem că : „*Conștiința este glasul lui Dumnezeu în ființa noastră. Glasul conștiinței poate fi înăbușit, dar ea nu poate fi nimicită*” spune Arhim. Serafim Man (Cuvinte duhovnicești).

Oamenii de știință, marii cercetători ai conștiinței umane, au ajuns la concluzia că omul este o conștiință pentru că și universul este o conștiință: „*Universul este o conștiință care conlucrează cu conștiința fiecărui om*” (Ervin Laszlo, Stanislav Grof, Peter Russell, *Revoluția conștiinței*).

Se demonstrează în acest fel, dacă mai are nevoie (și prin știința la cel mai înalt nivel), că DUMNEZEU - sursa întregii creații - ESTE CONȘTIINȚA SUPREMĂ. De aici rezultă că noi nu ne putem bucura realmente de viață decât în armonie și în comuniune cu această CONȘTIINȚĂ.

Accesul nostru, sau mai bine spus restabilirea acesteicomuniuni cu Dumnezeu Treimic se face doar prin *Duhul lui Hristos*, care este în fiecare dintre noi, creștinii. Pentru aceasta suntem chemați să-L căutăm permanent, nu numai în armonia și frumusețea creației înconjurătoare sau în sfintele Scripturi, ci și în duhul liturgic al Bisericii Sale, în semenii noștri și, mai ales, în noi înșine, acolo unde *Duhul lui Hristos* este crucificat permanent de *duhul lumii acesteia*, care a pus stăpânire pe

nitori ai poruncii iubirii aproapelui, luând aminte că „... aceasta este înțelepciunea lui Dumnezeu și puterea Lui, a birui prin slăbiciune, a se înălța prin smerenie, a fi bogat și a se îmbogăți prin sărăcie” (Sf. Grigorie Palama), în toate încercând să urmărim Lui.

În această zi a Învierii suntem îndreptățiți că moartea nu mai are putere asupra noastră, a fost biruită pentru totdeauna și precum Hristos Domnul a înviat, ne-a umplut și pe noi de Învieria Lui prin Botezul nostru prin care ne-am îmbrăcat cu El, făcându-Se El Însuși Veșmântul nostru cel nou, Viața noastră, Darul cel mai de preț.

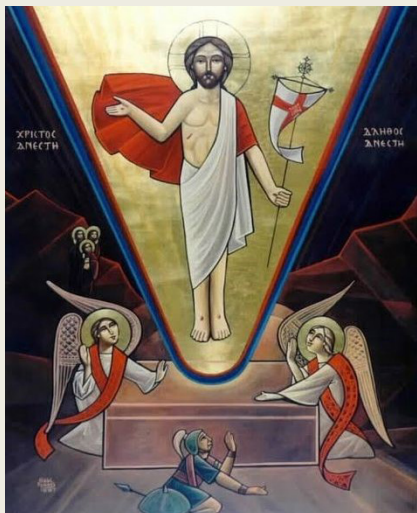
Sărbătoarea Învierii Domnului din acest an să vă fie plină de lumină sufletească și bucurie deplină.

Hristos a înviat!

Al vostru slujitor și rugător fierbinte către Hristos Domnul Cel Înviat,

† Iosif,
**Arhiepiscop al Europei Occidentale
și Mitropolit al Europei Occidentale și
Meridionale**

Paris, Învieria Domnului 2023

„Numai prin preaslăvita sa Învierie minunatul nostru Domn și Dumnezeu ne-a eliberat de absurditate și deznădejde. Căci fără Învierie nu există, nici în cer nici sub cer, un lucru mai absurd decât această lume, un lucru mai deznădăjuit decât această viață lipsită de nemurire. De aceea, nu există în nicio lume o soartă mai nefericită decât cea a omului care nu crede în Învieria lui Hristos și în Învieria morților. «Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut...» (Matei 26, 24)”

Sf. Iustin Popovici - Omul și Dumnezeu-Om

inima, pe conștiința și pe voința noastră.

Până ce nu-L vom învia pe Hristos Cel crucificat în inima noastră nu vom cunoaște adevărata bucurie de lumină divină către care tindem ontologic : „Ne-ai făcut pentru Tine Doamne și neliniștit este sufletul nostru până ce se va odihni întru Tine”! (Fericitul Augustin, *Mărturisiri*)

Niciodată și nicăieri nu vom găsi bucuria divină a comuniunii cu Dumnezeu dacă nu o regăsim în Duhul lui Hristos din noi înșine, indiferent cât, cum, și prin ce mijloace vom încerca să o aflăm în afara noastră, pentru că : „Ceea ce nu este în inima ta nu vei găsi nicăieri” (Sf Teofan Zăvorățul, *Calea spre mântuire*).

Iată de ce, ca să simțim realmente netrecătoarea bucurie a Învierii trebuie să crucificăm mai întâi duhul lumii acesteia din noi înșine și să eliberăm Duhul lui Hristos, care suferă încătușat în noi. Pentru a reuși trebuie să distrugem *mai întâi* în sinea noastră idolii confecționați ca adevăr propriu în locul singurului Adevăr care este Iisus Hristos.

Dragii mei,

Este adevărat că sistemul economiei de piață și întreaga societate de consum ne-a transformat viața - ideologic, comportamental și emoțional - afectându-ne profund conștiința și spiritul. Nu mai știm să trăim decât pentru profitul financiar și pentru plăcerile și satisfacțiile noastre biologice, în schimb asistăm neputincioși la mortificarea progresivă și agresivă a propriei noastre ființe spirituale. „Fericirea lumească este nefericire duhovnicească” (Paisios Aghioritul, *Cuvinte*, vol.1).

„Omul modern trăiește în cea mai mare parte a timpului la suprafața lui însuși, la nivelul omului social, economic și psihologic, uitând sau neglijând partea cea mai importantă și mai profundă a persoanei sale: omul religios” (Viorel Ștefăneanu, *Apostolia* nr.192, martie 2024). Fie că sunt credincioși sau nu, toți oamenii poartă în ei o dimensiune religioasă, căci „cunoașterea existenței lui Dumnezeu este sădită în chip natural în noi” (Sf. Ioan Damaschin, *Dogmatica*).

Numai o conștiință activă bazată pe duhul lui Hristos și iluminată de harul Duhului Sfânt ne poate repune în armonie cu Conștiința Supremă – cu Dumnezeu - cu creația Sa, cu semenii noștri și cu noi înșine.

Depinde doar de noi, de voința noastră, dacă dorim să experimentăm în viață bucuria netrecătoare a acestei tainice comuniuni. „Luați-vă timpul să știți ceea ce iubiți, în așa fel încât să știți să iubiți ceea ce trebuie să trăiți”! (Sarah Ban Breathnach, *Simple Abundance*).

În aceste zile de lumină, pace și bucurie, primite de la Hristos-Domnul, suntem chemați să arătăm și noi dragoste, lumină, pace și bucurie, în familie și în societate, mai ales ajutând pe cei bolnavi, pe orfani, pe bătrâni, pe săraci și pe cei care sunt însingurați și întristați. Să nu uităm nici pe cei bolnavi și suferinzi, și nici pe cei ai noștri, care sunt departe de noi, ci să-i purtăm pe toți cu conștiințiozitate și smerenie în rugăciunile și în iubirea noastră.

Cu prilejul Sfințelor Paști, vă adresăm tuturor doriri de sănătate și mântuire, pace și netrecătoare bucurii !

Hristos a înviat ! Bucurați-vă !

Pentru serviciile liturgice, catehetice și pastorale
Părintele paroh Adrian Diaconu răspunde la tel. nr : +4179 689 18 17

BOALA ȘI SUFERINȚA cum mă vindec?

Icoana Anului omagial 2024
al Pastorației îngrijirii bolnavilor

De ce credeți că îngăduie Dumnezeu boala și suferința?

Acesta este genul de întrebare la care riști întotdeauna dacă răspunzi. De ce îngăduie Dumnezeu suferința? Doar Dumnezeu știe! Și așa putea să fiu sigur că Dumnezeu răspunde la întrebarea asta strict personal. Adică nu există un răspuns general, care se aplică întotdeauna. Dumnezeu poate să îngăduie suferința în viața ta pentru a te face mai receptiv la problemele celor de lângă tine. Sau pentru că ești arogant, iar aroganța asta te duce la moarte sigură... sufletească și, cine știe, poate și mai dramatic decât atât.

Înțelept este să nu pui rațiunile lui Dumnezeu la îndoială. Adică să-I dai lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu. Așa aminti aici pilda lutului: se știe că înainte de a deveni modelabil, lutul trebuie să treacă prin etapa de frământare (manual, exact cum se frământă de exemplu aluatul cozonacului). Cu ce scop? Aluatul de lut, așa cum a fost prelevat din natură, conține diverse corpuri dure (pietricele, pământ, rădăcini, etc.) care trebuie identificate și eliminate pentru a obține astfel materialul fin din care se va modela finalmente vasul. Prin urmare, fără a fi frământat, lutul este imposibil de modelat.

Dumnezeu frământă lutul nostru atunci când ne trece prin suferință. Aceasta este perspectiva care dă sens suferinței noastre!

Suferința, ca să fie valoroasă, trebuie să aibă un scop. Altminteri, suferința este terifiantă, distructivă – și duce într-o prăpastie înfiorătoare. Însă oamenilor care suferă este foarte urât să le ții conferințe și să le spui vorbe înțelepte. Orice om își extrage din suferința proprie doza lui de înțelepciune.

ÎN ACEST NUMĂR PUTEȚI CITI :

IPS. PĂRINTE MITROPOLIT IOSIF - PASTORALA LA SF. PAȘI
PROGRAMUL SLUJBELOR DE SFINTELE SĂRBĂTORI
PR. A. DIACONU – CALEA SPRE ÎNVIERE : HRISTOS A ÎNVIAT !
PF.PĂRINTE PATRIARH DANIEL - DEDICAȚIA ANULUI 2024
RUBRICA LITURGICĂ – LA PRIERE DU SAINT EPHREM ;
RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRI DESPRE LUMINA SFINTEI ÎNVIERI
RUBRICA MICUȚULUI CREȘTIN – RUGĂCIUNEA SF. NECTARIE
RUBRICA PĂRINȚILOR - DESPRE EDUCAȚIA COPIILOR
TABĂRA DE VARĂ A COPIIOR, CRET-BERARD, 30.06 - 06.07 2024
RUBRICA TINERILOR – PRIMEJDIJA CONSUMULUI DE DROGURI
RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR DESPRE CĂUTĂRILE
SPIRITUALE ALE OMULUI CONTEMPORAN
CUVINTE FILOCALICE ȘI SFATURI DUHOVNICEȘTI
IN MEMORIAM – LIVIA PALADI (†13 MARTIE 2024)
INVITATION A SOUTENIR VOTRE EGLISE

PREAFERICITUL PĂRINTE PATRIARH DANIEL DESPRE DEDICAȚIA ANULUI 2024

**Anul omagial al pastorației și îngrijirii bolnavilor și
Anul comemorativ al tuturor Sfinților tămăduitori fără de arginți**

Imagine de la proclamarea Anului omagial și comemorativ 2024,
Catedrala Patriarhală - București - 1 ian. 2024

ÎNGRIJIREA BOLNAVILOR ESTE PORUNCĂ DUMNEZEIASCĂ ȘI DATORIE SOCIALĂ

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat anul 2024 drept *Anul omagial al pastorației și îngrijirii bolnavilor și Anul comemorativ al tuturor Sfinților tămăduitori fără de arginți.*

În cuvântul său din prima zi a anului 2024, la Catedrala Patriarhală, Preafericirea Sa Daniel a subliniat că "îngrijirea bolnavilor este poruncă dumnezeiască și datorie socială. Pe lângă îngrijirea medicală corespunzătoare, optimă, bolnavul are nevoie și de o alinare sufletească pe măsură, care nu poate fi înlocuită de niciun tratament medical".

PASTORAȚIA ȘI ÎNGRIJIREA BOLNAVILOR

Dacă anul trecut, 2023, în centrul preocupărilor noastre misionare și cultural-sociale a fost pastorația persoanelor vârstnice, este firesc ca anul acesta să extindem lucrarea noastră pastorală, intensificând tot mai mult, în cuvânt și faptă, pastorația și îngrijirea bolnavilor.

Într-o lume în care omul se închide tot mai mult în propria lui individualitate, văzându-se doar pe el și nevoile lui, Biserica se roagă pentru întregă umanitate și în mod deosebit pentru cei ce suferă.

Ce aş recomanda, ar fi evitarea cu orice chip a întrebării „De ce?”. Fiindcă dacă te-ai dus la duhovnic și te-ai spovedit, nu mai are rost să te gândești la trecutul care te-a adus în suferință, odată ce ai făcut pace cu Dumnezeu și cu trecutul tău, vindecându-l prin spovedanie. Mai degrabă este de folos întrebarea „Pentru ce mă pregătește Dumnezeu?”. Căci dacă ești un creștin lucid, viu, atunci știi că inclusiv cel mai dramatic deznodământ pe care îl întrezești – moartea – nu este decât un „pasaj”.

Dacă acceptăm paradigma conform căreia boala este o binecuvântare, includem aici și boala psihică?

Creștinul niciodată nu se gândește pe termen scurt. Noi avem întotdeauna în față perspectiva veșniciei. Eu sunt sigur că indiferent de forma în care a suferit un om aici, după acel „pasaj” el va continua în lumea lui Dumnezeu, unde luciditatea va pune stăpânire pe rațiunea lui și așa va rămâne pentru veșnicie.

Trebuie răbdare, răbdare, răbdare în Hristos. Și hrană duhovnicească – în acea măsură în care o persoană bolnavă psihic o poate înțelege și aprecia. De exemplu, poate fi foarte hrănit și tămăduitor sufletește, pentru o astfel de persoană, să asculte muzică duhovnicească.

Apoi, Taina Sfântului Maslu, a cărei putere nu trebuie subestimată niciodată. Însă e foarte complicat, mai ales în acest domeniu, de dat un răspuns la modul general...

În cazul bolilor grave, până unde trebuie să lupte un creștin cu boala? Există un punct dincolo de care se poate abandona lupta?

Creștinul are datoria spirituală de a avea grijă de trupul lui. Dacă Dumnezeu a îngăduit să avem atâtea mijloace tehnice la dispoziție, probabil că ar fi înțelept să le folosim. Până unde, însă...? Este o decizie a fiecăruia. Fiecare își știe suferința lui și fiecare are felul propriu de experiență spirituală combinată cu suferința cea trupească. Căci dacă durerea trupească nu te duce la experiență duhovnicească, ea este nedeplină. Dacă nu transformi durerea ta fizică într-o experiență spirituală, atunci suferi degeaba.

Deci, cât de mult trebuie luptat cu boala? Du această luptă ca și cum ar fi un

Slujirea sacerdotală a cuprins dintotdeauna și datoria clericilor de a se îngriji de cei bolnavi, ca o împlinire a poruncii Domnului Iisus Hristos, dată ucenicilor Săi trimiși la propovăduire: „*Tămăduiți pe cei neputincioși, înviați pe cei morți, curățiți pe cei leproși, pe demoni scoateți-i; în dar ați luat, în dar să dați*” (Matei 10, 8). Slujitorii Bisericii au misiunea de a prelungi în spațiu și timp lucrarea Domnului Iisus Hristos: „*Și Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând... și vindecând toată boala și toată neputința în popor*” (Matei 9, 35).

De fapt, vedem că Dumnezeu dorește să vindece omul în integralitatea ființei sale, **primirea învățaturii fiind ea însăși condiție pentru vindecare**, iar din Sfânta Scriptură înțelegem limpede că **vindecarea trupului este semnul unei vindecări mult mai profunde care este iertarea păcatelor** (cf. *Marcu 2, 10-12*). Biserica, primind porunca tămăduirii și a îngrijirii bolnavilor de la Domnul Iisus Hristos, se străduiește să o îndeplinească având grijă de cei aflați în suferință și însoțindu-i cu rugăciunea ei, cerând ajutorul lui Hristos, Doctorul sufletelor și al trupurilor.

Pastorația și îngrijirea bolnavilor în societatea contemporană se confruntă cu o serie de dificultăți, la care trebuie să găsim soluții adecvate. Viața cotidiană a devenit foarte complexă, ritmurile de lucru s-au accelerat și nu mai găsim timp pentru a vizita bolnavii în spital sau pe cei singuri, aflați în suferință acasă. Pe lângă îngrijirea medicală corespunzătoare, optimă, bolnavul are nevoie și de o alinare sufletească pe măsură, care nu poate fi înlocuită de niciun tratament medical.

Sprijinul emoțional, compasiunea, înțelegerea și comunicarea eficientă între bolnav, familia acestuia și personalul medical sunt condițiile principale pentru a spori vindecarea celor suferinzi. Ceea ce astăzi oferă tot mai puțin familia și instituțiile statului trebuie oferit de slujitorii Bisericii, deoarece vindecarea sufletului facilitează vindecarea trupului.

Domnul Iisus Hristos, așa cum ne învață Sfânta Scriptură și scrierile Sfinților Părinți, este *Doctorul sufletelor și al trupurilor*, El fiind, în același timp, doctor și medicament (*medicus et medicamentus*), așa cum anunțau mai înainte profeții Vechiului Testament, zicând: „*El a luat asupra-Și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat*” (*Isaia 53, 4*).

Însă Domnul Iisus Hristos nu a venit în lume doar pentru o simplă însănătoșire a omului, ci spre a-i dărui viața cea veșnică (cf. *Ioan 11, 25*). De aceea, „*scopul Bisericii nu este să dea lumii un mod de a supraviețui sau de a dobândi o viață cât mai lungă, ci viața care biruiește moartea*”. Hristos Însuși este medicament, Sfânta Euharistie fiind leac nu doar pentru tămăduirea sufletului și a trupului, ci și spre iertarea păcatelor și viața de veci (*Ioan 6, 54*).

Astfel, Domnul Iisus Hristos este principalul nostru model pentru îngrijirea bolnavilor: El dăruiește prelungirea vieții pământești prin lucrările Sale minunate, ca *semne* ale Împărăției cerurilor, ca: *Samarineanul milostiv*, El a venit la omul aproape mort „și, văzându-l, i s-a făcut milă și, apropiindu-se, i-a legat rănile, turnând pe ele untdelemn și vin” (*Luca 10, 34*), iar prin ascultare smerită până la moarte Se jertfește pe Sine pe Cruce, pentru a vindeca păcatul neascultării lui Adam și pentru a birui moartea prin înviere (cf. *Filipeni 2, 7*).

ANUL OMAGIAL
AL PASTORAȚIEI ȘI ÎNGRIJIRII BOLNAVILO

TRINITASTV

A cere ajutorul doctorului atunci când ești bolnav nu este păcat, cu toate că boala e de la Dumnezeu - pentru că și priceperea doctoricească tot Dumnezeu o dă, și doctoriile tot Dumnezeu le-a zidit.

**SFÂNTUL
TEOFAN ZĂVORĂTUL**

ANUL COMEMORATIV AL SFINŢILOR FĂRĂ DE ARGINŢI

Domnul Iisus Hristos, Maica Sa și Sfinții tămăduitori fără de arginți sunt adevărații vindecători ai bolnavilor, de multe ori inspirând lucrarea medicului, care tratează. Diversele vindecări realizate de sfinți în lume sunt recunoscute ca fiind manifestările unui har deosebit pe care îl primesc în dar de la Dumnezeu și îl oferă mai departe, tot ca dar.

Dintre sfinții taumaturgi, unii au studiat știința medicală a epocii lor și au vindecat bolnavii atât cu medicamente, cât și cu harul Sfântului Duh, prin rugăciune. Alții din această categorie nu au studiat medicina, însă li s-a dăruit harul de a tămădui.

Pe aceștia credincioșii au ajuns să-i venereze ca vindecători minunați, iar alții au fost incluși în categoria sfinților tămăduitori datorită vindecărilor minunate săvârșite după moartea lor, prin puterea harului dăruit de Dumnezeu sfințelor moaște. Toți aceștia au o trăsătură comună: *harul dăruit fiecăruia pentru a vindeca omul aflat în boală.* Ei sunt numiți „*doctori sau tămăduitori fără de arginți*” (ἀνάργυροι), **întrucât nu au cerut niciodată plată pentru vindecările lor.**

Primul medic al Bisericii apostolice amintit de Sfântul Apostol Pavel în epistolele sale este „*Luca, doctorul cel iubit*” (Coloseni 4, 14), adică Sfântul Apostol și Evanghelist Luca, autorul Evangheliei a treia și al cărții *Faptele Apostolilor*.

Tot ca tămăduitoare, din aceeași perioadă de început a creștinismului, trebuie amintită Sfânta Mare Muceniță Tecla, cea întocmai cu apostolii, ucenică a Sfântului Apostol Pavel.

Din primele patru secole sunt și cei doisprezece Sfinți tămăduitori fără de arginți pomeniți liturgic la Proscomidie: *Cosma și Damian, Chir și Ioan, Pantelimon și Ermolae, Samson și Diomid, Mochie și Anichit, Talaleu și Trifon*, alături de alți sfinți tămăduitori din primele secole: Sfântul Grigorie Taumaturgul, Sfântul Ier. Spiridon, Sfântul Ier. Partenie de Lampsakos, Sfântul Ier. Meletie, Arhiep. Antiohiei, sau de alți mari sfinți taumaturgi mai noi, dar foarte iubiți de credincioși ca: Sfântul Ier. Nectarie de la Eghina, Sfântul Ier. Luca, Arhiepiscopul Crimeei, Sfântul Gherasim din Kefalonia sau Sfântul Cuvios Nichifor Leprosul.

Toți acești sfinți tămăduitori și mulți alții oferă speranță celor fără de speranță, dăruiesc vindecare acolo unde medicii nu pot vindeca boli grele. **Sfinții taumaturgi, ca membre ale Trupului tainic al lui Hristos, Îl fac cunoscut lumii pe Domnul Iisus Hristos ca fiind Doctorul cel Mare, care le-a dăruit și lor darul vindecărilor**, așa cum imnografia Bisericii noastre ne învață, zicând: „*Ce vă vom numi pe voi: Doctori ce vindecați sufletele și trupurile, tămăduitori de patimi nevindecate, care în dar tămăduiți pe toți, luând darurile de la Mântuitorul Hristos, Cel Ce dăruiește nouă mare milă*”.

În concluzie, să nu uităm că sănătatea este un dar de la Dumnezeu, nu un drept, iar acest dar trebuie păzit, îngrijit și sfințit. Dacă l-am pierdut, trebuie să-l căutăm cu multă credință și speranță, rugându-ne lui Dumnezeu, Maicii Domnului și Sfinților tămăduitori fără de arginți, să ne vindece sufletul de păcate și trupul de boli, spre slava Preasfintei Treimi și a noastră mântuire.

† Daniel

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Sursa : <https://basilica.ro/patriarhul-daniel-ingrijirea-bolnavilor-este-porunca-dumnezeiasca-si-datorie-sociala/>

exercițiu spiritual. Axează-te pe acest gând: cu cât scade trupul, cu atât crește sufletul tău. Darul vieții este minunat, dar nu vine fără responsabilitate – iar responsabilitatea poate fi, în această cheie spirituală, aceea de a-ți duce durerea până la capăt. Și mai e ceva: Sfinții Părinți vorbesc foarte mult despre faptul că atunci când trăiești boala ta cu răbdare încăpățanată, Dumnezeu îți va încununa suferința cu daruri duhovnicești inimaginabile.

La care sfinți să ne rugăm în boală și suferință?

Așa cum atunci când avem o problemă cotidiană primul nostru gând este să apelăm la un prieten care activează în domeniul respectiv, în același chip atunci când ne confruntăm cu o boală trebuie să ne îndreptăm către acești sfinți „specializați”, numiți în Biserică „Sfinții tămăduitori fără de arginți”.

Când fiica mea a fost bolnavă, ne-am rugat chiar și la sfinți pe care nu îi cunoșteam, fiindcă ne recomandau acest lucru oamenii apropiați nouă. Ne-am rugat la Sfântul Luca al Crimeei, la Sfântul Efrem cel Nou, la Sfântul Gherasim al Kefaloniei, la Sfântul Nectarie... Biserica este și o experiență rememorată și reactualizată a unor oameni care au trecut prin același lucru ca și tine.

Toată tradiția și experiența Bisericii duce către sfinți (și prin sfinți către Hristos n.n.). Ei se vor ruga pentru tine și atunci când tu nu te mai poți ruga. Așa cum te duci la biserică, aprinzi o lumânare, pleci, dar lumânarea continuă să ardă pentru tine. Sfinții sunt candelile care veghează asupra noastră și atunci când nu reușim să mai fim atât de prezenți pe cât ne-am dori.

Sinteză din emisiunea „Boala și suferința - cum să mă vindec?” – Trinitas TV, 19.01.2024. *Invitat Părintele Nicolae Dima – Biserica Sfântul Nicolae Dintr-o Zi (București)*

Text rezumat de Bogdan și Monica Baciu
(Montreux, apr. 2024)

La prière de saint Ephrem le Syrien – un guide sûre pour le Carême

La prière de saint Ephrem le Syrien (IVe siècle) est un enseignement de très grande portée surtout dans la période cu Carême pour nous éclairer le sens du carême de l'âme sur le chemin expérimental de la méthanoïa. C'est ce que Mgr Jean de Saint-Denis nous apprend à ce propos. Il la considère comme un «credo de la pénitence».

« Plus on prononce **la prière de saint Ephrem le Syrien**, plus on la pratique et plus on constate qu'elle est l'œuvre d'un grand maître spirituel.

Certes, elle est très simple, transparente même, mais de cette simplicité qui est le résultat d'une profonde expérience spirituelle, l'aboutissement du long chemin ascétique et mystique d'un saint.

C'est une simplicité rare, une clarté de perfection. Rien d'inutile et pourtant rien d'oublié, presque une formule mathématique, mais une formule qui appelle notre cœur, qui construit un pont solide entre âme et Dieu, entre „moi” et „mon frère”.

Par l'exactitude des expressions, par le plan précis, elle peut être comparée à la prière dominicale et, par son développement logique, elle nous rappelle les Béatitudes selon saint Luc. On pourrait la nommer: *le credo de la pénitence*.

Elle n'est pas seulement le cri d'un pécheur, la demande spontanée d'une âme en détresse vers le Seigneur pour la guider et l'instruire, elle **nous guide elle-même, elle nous instruit, elle renferme la demande et la réponse et, pour ceux qui la pratiquent consciemment, de tout leur cœur, elle apporte la guérison.**

Oui, c'est une prière de pénitence qui change la face de notre vie, qui aplanit les monts de nos péchés et comble la plaine de notre âme.

VENIȚI DE PRIMIȚI LUMINĂ !*

De ce sunt Paștile numite sărbătoarea luminii ?

Slujba sărbătorii Învierii Domnului începe cu o chemare pe care toți o cunoaștem : *Veniți de primiți lumină !*

Cu puțin înainte de începutul slujbei toate luminile din biserică se sting și pentru câteva momente totul este cufundat în tăcere și întuneric ca în haosul primordial, cel de dinainte de facerea lumii. Când Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor și aștepta cea dintâi poruncă a creatorului **Să fie Lumină !**

În acest moment de întuneric, nimic nu lucește în biserică, în afară de flacăra mărunță a unei candelă din sfântul altar, de pe sfânta masă.

La rândul ei, sfânta masă este așternută cu sfântul epitaf, cel în fața căruia cu o zi înainte (vineri seara) s-a cântat *Prohodul Domnului*, și care nu este altceva decât simbolul mormântului Domnului, în timp ce plăpânda flacăra a candelă simbolizează lumina Învierii Sale.

La momentul rânduit preotul aprinde din această mică flacăra o făclie și iese în fața credincioșilor cheamând cu voce înaltă : **Veniți de primiți lumină !**

Fiecare credincios primește o lumânare aprinsă, din lumina luată de la candela Sf. Altar și în numai câteva minute întunericul s-a risipit și credincioșii se revarsă din biserică asemenea unui râu sclipitor, un râu care devine o mare de lumină în apele căreia parcă se resfrâng stelele cerului.

Totul a pornit de la minuscula flăcăruie a candelă din altar. Totul se alcătuiește ca o prefigurare a Împărăției lui Dumnezeu așa cum oarecând, din obscura peșteră a Betleemului, s-a lăsat peste tot pământul Lumina lui Hristos : „*Cel născut din Tatăl mai înainte de toți vecii, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat*” !

Prin toate acestea oare nu sunt *Paștile o sărbătoare a luminii și luminilor ?*

Ce valoare are lumina pe care o primim de la preot în noaptea Învierii dacă nu este cea care s-a coborât în ziua respectivă la Sfântul Mormânt din Ierusalim?

Faptul că noi nu oficiem Liturgia pe Sfântul Mormânt al lui Hristos, cel de la Ierusalim, nu înseamnă că Sfânta Liturgie săvârșită în bisericile noastre nu mai are valoare ! De ce ? Pentru că Sfântul Mormânt este oriunde, acolo unde se află Sfântul Antimis – cel care simbolizează Mormântul Mântuitorului – și care este sfințit de episcopul locului. El se află în permanență pe Sfânta Masă a Altarului bisericii, acolo unde, alături de Sf. Evanghelie și de Sf. Cruce, se află și candela mereu aprinsă care simbolizează Învierea lui Hristos.

De la această candelă - de pe Sfânta Masă (adica de pe Sfântul Mormânt) - care se jertfește prin ardere tocmai pentru a oferi lumina ei - *se ia sfânta lumină*, așa cum am arătat mai sus, care se împarte credincioșilor în noaptea Învierii.

Ea este autentică ca și *sfânta lumină* de la Mormântul Domnului din Ierusalim, așa cum și Sfânta Masa și Sfântul Antimis din fiecare

Pour montrer la richesse spirituelle de cette prière, faisons une courte analyse des quatre phrases d'extériorisation de l'âme en leur opposant les quatre vertus proposées par saint Ephrem: Oisiveté / Pureté ; Découragement / Humilité ; Domination / Patience ; Parole facile / Charité. »

Mgr Jean de Saint-Denis

PRIERE DE SAINT EPHREM LE SYRIEN

Seigneur et Maître de ma vie !

L'esprit d'oisiveté, de découragement, de domination et de parole facile :

- Eloigne de moi !

+ Prostration et on se relève immédiatement

L'esprit de pureté, d'humilité, de patience et de charité :

- Donne à ton serviteur (à ta servante) !

+ Prostration, on se relève

Oui, Seigneur et Roi : donne-moi de voir mes fautes et de ne pas juger mon frère,

- Car Tu es béni dans les siècles : Amen !

+ Prostration, on se relève

On redit toute la Prière puis :

+ Prostration et on se relève immédiatement

PAROLES DE SAGESSE DES SAINTS ASCÈTES

„Le chrétien orthodoxe n'est pas celui qui se nomme lui-même orthodoxe, mais celui qui mène une vie en conformité avec la foi véritable, par la connaissance de soi et par l'ouverture vers le prochain et vers le monde dans lequel nous vivons”.

Saint Siméon le Nouveau Théologien

† † † † † † †

« Si grandes que soient nos recherches, il nous est impossible de connaître le Seigneur si nous ne vivons pas selon ses commandements. Le Seigneur ne se révèle pas par la science mais par l'Esprit Saint. De nombreux philosophes et savants sont parvenus jusqu'au seuil de la foi, jusqu'à la découverte de l'existence de Dieu, mais ils n'ont pas connu Dieu. C'est une chose que de croire que Dieu existe, et une autre de connaître Dieu. Celui qui connaît Dieu par l'Esprit Saint brûle d'amour pour Dieu jour et nuit et son âme ne s'attache à rien de terrestre. »

S. Silouane du Mont Athos. Écrits, VIII. 3

† † † † † † †

Celui qui n'aime pas, demeure dans la mort [spirituelle]. De plus, chacune de ses œuvres, même si elle a l'apparence de la vertu, est morte, ses mots sont sans âme.
S. Philarète de Moscou; Discours aux novices

biserică sunt autentice ca și Mormântul Domnului.

Această autenticitate ține de misterul liturgic și duhovnicesc al universalității lucrării sfințitoare a Duhului Sfânt, Cel care lucrează prin *energiile Sale necreate* la sfințirea, transfigurarea și îndumnezeirea omului și a întregii creații. Sfântul Duh se împărtășește credincioșilor prin sfințele taine ale Bisericii. Așa ne-a poruncit Însuși Hristos Cel înviat din morți : „*Mergând învățați toate neamurile... și îmi veți fi Mie martori în Ierusalim, în Samaria, și până la marginile pamântului*” (Matei 28, 19-20).

Întrebarea se justifică, însă, și poate că ierarhii Bisericii noastre ar trebui să facă mai multă atenție în acest sens, atunci când leagă evenimentul dumnezeiesc și universal al Învierii Domnului - implicit *sfânta lumină* care este legată de el - de un anumit loc geografic. Este adevărat că începând din anul 2009 și în Patriarhia Română se aduce an de an *Sfânta Lumină* de la Mormântul Domnului, de către o delegație, pentru ca și credincioșii Bisericii noastre să se bucure de ea.

Totuși, trebuie să ne reamintim de cuvintele îngerului care s-a adresat *Femeilor Mironosite* în dimineața Învierii: „*De ce-L cautați pe Cel viu printre cei morți*”? Și aceasta pt. că, după Înviere, Hristos nu mai poate fi circumscris într-un anumit loc material -geografic - sau într-un anumit popor, ci El este pretutindeni acolo unde este mărturisit cu credință și evalvie în suflet, prin trăirea liturgică și duhovnicească a fiecărei comunități creștine.

Însăși invitația pe care o rostește preotul cu lumânarea aprinsă și cu sfânta cruce în mână, în noaptea Învierii: „*Veniți de primiți lumină! Lumina lui Hristos luminează tuturor!*”, acest ”tuturor” atestă că lumina sfântă a Învierii se adresează tuturor creștinilor, din toate locurile și din toate timpurile, și nu numai celor care se află, geografic, în proximitatea Sfântului Mormânt de la Ierusalim.

În plus, nu trebuie să uităm că *lumina Învierii lui Hristos* se află în fiecare dintre noi, creștinii, și pâlpaie latent și continuu în sufletul nostru încă de la botez. Ea se aprinde din interiorul nostru de fiecare dată, oriunde ne-am afla, atunci când Îl mărturisim realmente pe Hristos Cel Înviat din morți cu credință, prin dragostea și trăirea noastră filantropică, liturgică și duhovnicească.

Lumina divină (necreată) nu a nimit puterile întunericului primordial?

Prin porunca Creatorului de la începutul veacurilor „*Să fie Lumină!*” întunericul primordial a fost inundat de lumina necreată ce izvora din ființa divină. În acest fel Dumnezeu a instituit mediul de lumină în care avea să-l facă pe om, ca singura ființă spirituală și rațională a universului și, în același timp, mediul Împărăției Cerurilor de după sfârșitul veacurilor, pregătită oamenilor încă de la întemeierea lumii, și hărăzită celor mântuiți prin Iisus Hristos.

Lumina divină a inundat și a copleșit întunericul, dar nu l-a nimic. El va continua să existe și va deveni mediul nu numai al diavolilor, ci și al slujitorilor lor, adică al oamenilor care s-au făcut robi ai păcatelor.

Trebuie precizat că, **în ordinea spirituală întunericul nu este absența luminii, ci refuzul deliberat al diavolului și al oamenilor de a o accepta.** Este ca și cum cineva ar sta în plină amiază, legat la ochi să nu vadă lumina zilei, și în acest caz el nu crede în lumină și mărturisește că lumina nu există ! Este vorba de eterna luptă dintre bine și rău, dintre adevăr și micuniă, dintre lumină și întuneric și, în

RUBRICA MICUȚULUI CREȘTIN

RUGĂCIUNEA SFÂNTULUI NECTARIE

Dragi copii,

Povestea pe care o veți afla acum s-a întâmplat cu vreo 150 de ani în urmă, pe ulițele prăfuite ale Constantinopolului, unde domnul Temistocle, un neguțator, vindea tablouri, rame și tot felul de mărunțisuri în prăvălioaara lui. Ținea mult la familia sa și se chinuia să câștige un ban pentru a putea hrăni cele cinci guri de acasă.

Deschidea dis-de-dimineată și își făcea semnul crucii. Era un om bun și muncitor, care simțea durerea celuiilalt. Cunoștea bine fața sărăciei...

Dintre toți copiii de prin vecini, cel mai mult ținea la Anastasie, un băiețel cuminte și harnic, care locuia singur într-o cămăruță mică de peste drum și care lucra ca ucenic într-un atelier din apropiere, muncind din zori și până seara târziu. Era mereu palid, cu haine vechi și ponosite; se vedea că banii nu-i ajungeau nici de mâncare.

Într-o dimineată de iarnă, domnul Temistocle mergând spre prăvălie, s-a întâlnit chiar cu Anastasie.

- Unde te duci, băiete? Ai alt drum astăzi? Nu mergi la lucru? O să răcești. Nu ești îmbrăcat prea gros...

- M-a trimis stăpânul la poștă să duc niște scrisori.

- Dă-mi-le mie! Trec eu pe la poștă. Hai, fugi înapoi în atelier, că o să răcești!

- Vă mulțumesc mult, domnule, zise micuțul dârdâind de frig.

Pe drum domnul Temistocle s-a uitat la scrisori. Una era pentru un negustor, alta pentru o fabrică, iar a treia era... „Către Domnul nostru, Iisus Hristos, în cer”.

- Uite și o scrisoare de-a lui Anastasie! Ia să văd ce vrea... - zise el zâmbind.

A deschis scrisoarea și a citit:

„Hristoase al meu, hainele mi s-au rupt, pantofii mi s-au stricat și mi-e frig. Din ce-mi dă stăpânul nu-mi ajunge nici de mâncare. N-am reușit să trimit aproape nimic mamei mele, care este săracă. Ce să mă fac acum? Cum ies eu din iarnă, Doamne? Ajută-mă! Mă închin Ție. Robul Țău, Anastasie.”

- Dragul de el, spuse impresionat

cele din urmă, dintre viață și moarte.

Un lucru știm că lumina va ieși întotdeauna biruitoare și fiii luminii învingători ai puterilor întunericului.

Cum s-ar putea defini mai concret această lumină spirituală – lumina necreată ?

Elementul definitiv al Învierii este, așa cum am arătat aici, ”**lumina**”, pe care o primim în noaptea Învierii din lumina candelii de pe Sf. Masă a altarului bisericii, și pe care o purtăm în mâini.

Trebuie precizat, însă, că **Lumina** cu care evenimentul apoteotic al Învierii Domnului se identifică este **Însuși Hristos**, Cel care ne-a mărturisit despre El Însuși: ”*Eu sunt lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții*” (Ioan 8, 12).

În El, în Hristos, tot sufletul umbrat de ispite și întunecat de păcate găsește lumina vieții și a veșniciei, după cum spune Sf. Ap. Ioan în prima sa epistolă: „*Dumnezeu este lumină și nici-un întuneric nu este întru El*” (1 Ioan 1,5).

Fie că vorbim de **lumina primordială**, prin care totul s-a creat (Fac. 1, 3; Ioan 1, 3-4), fie că vorbim de **lumina intrupată** prin Nașterea Domnului Iisus (Ioan 1, 14), fie că vorbim de **lumina Învierii**, (Mat. 28,3; Lc 24,4), de **lumina Cincizecimii** de la Pogorârea Duhului Sfânt (FA 2, 1-4) sau de **lumina eshatologică** a Împărăției celei veșnice a lui Dumnezeu (Mat. 24, 27-30), trebuie să știm că **Lumina este Însuși Hristos** și ea reprezintă îndumnezeirea noastră - inclusiv a materiei - sensul existenței noastre, și nu în ultimul rând veșnicia vieții noastre pentru care am fost creați.

Lumina spirituală a fost asociată cu viața, așa cum spune Sf.Ev. Ioan despre Mântuitorul Hristos că : „*viața era într-însul și viața era lumina oamenilor*” (Ioan 1, 4). La acest evanghelist cuvântul viață nu înseamnă niciodată ființare biologică, ci *viața cea adevărată*, adică modalitatea omului de a exista în Dumnezeu.

Însuși pasalmistul David exclamă cu fața către Dumnezeu : „*Că la Tine este izvorul vieții, întru lumina Ta vom vedea lumină.*” (Ps. 35, 9)

Hristos - Lumina lumii - este „*Calea, Adevărul, și Viața*” (Ioan 14,6) care ne conduce către Împărăția lui Dumnezeu. El este în noi înșine și nu-l putem căuta în altă parte, pt că aceasta ar însemna să-l cătăm pe cel viu între cei morți. Hristos cel pururea viu este prezent în fiecare dintre noi și așteaptă să-i deschidem ușa sufletului și să ne întâlnim cu El: „*Iată, Eu stau la ușă și bat...*” (Apoc. 3, 20).

Lumina spirituală a fost asociată cu iubirea, pentru că jertfa, moartea și Învierii lui Hristos sunt manifestările concrete ale iubirii Prea Sfintei Treimi pentru noi oamenii „*Căci Dumnezeu atât a iubit lumea, încât a dat pe singurul său Fiu, pentru ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viață veșnică*” (In 3, 16).

Lumina spirituală a fost asociată totodată cu adevărul și cu dreptatea : „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*”. Cine nu-L întâlnește pe Hristos cel înviat în sufletul său înseamnă că este mort din punct de vedere spiritual și nu trăiește în adevăr, iar cel ce nu trăiește în adevăr nu este un om liber, căci numai Adevărul-Hristos ne poate face liberi „*Adevărul vă va face liberi*” (In 8, 32).

Atunci când ne referim la *lumina lui Hristos* ne gândim, bineînțeles, și la **dimensiunea duhovnicească și liturgică** a acesteia întrucât, așa cum am menționat deja, ea se împărtășește permanent credincioșilor **prin sfintele taine ale Bisericii**.

domnul Temistocle.

Ajuns acasă, a pregătit un pachet cu hăinuțe groase de iarnă și a mers apoi la poștă, lăsând pachetul pentru Anastasie.

A doua zi, l-a zărit trecând prin fața prăvăliei pe Anastasie, îmbrăcat bine cu hăinuțele din pachet. Avea bujori în obraji, era vesel și ochii îi străluceau de bucurie.

Dar cât de mult s-a bucurat și domnul Temistocle ! Îi era atât de drag acest copil bun și cuminte. Nici n-ar fi bănuir că peste ani, micuțul Anastasie va deveni Marele Sfânt Nectarie, făcătorul de minuni. Cine ar fi putut bănuir ?

Sfântul Nectarie îi vindecă pe cei grav bolnavi, care se roagă cu credință. Sfintele sale moaște se află în Grecia (pe insula Eghina), dar o parte din ele s-au adus și la Mănăstirea Radu-Vodă din București, unde vin nenumărați creștini să se închine.

Dragi copii, rugăciunile noastre sunt asemenea unor scrisori pe care le trimitem lui Dumnezeu și Sfinților Săi.

Și nici una dintre acestea nu rămâne „ne-citită” sau neascultată !

† † † † † † †

Rugăciuni pentru
copii trimise
Redacției de Patrik
Pura (8 ani) din
Geneva

Rugăciune de mulțumire

Mărire Ție, Doamne Sfinte,
Al omenirii bun Părinte
Că grijă porți , de azi pe mâine,
S-avem întotdeauna pâine !

Noi te uitam adesea, Tată,
Dar Tu pe oameni, niciodată,
Ci câți trăiesc pe-a lumii laturi
Cu pâinea Ta mereu îi sature!

De-a pururi Mărire Ție,
În nesfârșita veșnicie
Că nici un azi și nici un mâine
Tu nu lași lumea fără pâine!

Rugăciunea de seară

Doamne, eu mă duc spre somn
Si-mi îndrept ruga spre Tine:
Pune înger păzitor
Pentru somnul care vine!

Vise rele să nu vină
Ci să am somn liniștit,
Si de pacea ta divină
Să mă simt învăluit! Amin!

Putem avea și noi acces, precum ucenicii Domnului, la Lumina neapropiată încă din viața aceasta?

Una din cântările Învierii sună așa : *Să ne curățim simțirile și să-l vedem pe Hristos strălucind cu neapropiata lumină a Învierii !* Imnul acesta este opera Sf. Ioan Damaschin și este preluat din textul Noului Testament în care Sf. Ap. Pavel în prima epistolă către Timotei vorbind despre Dumnezeu Tatăl, spune că : „*Acesta locuiește într-o lumină neapropiată*” (1 Tim. 6, 16).

Expresia se află numai aici în Sf. Scriptură și ea se tâlmăcește corect prin *lumină inaccesibilă* nouă, oamenilor. Așadar pe de o parte Sf. Pavel vorbește de lumina inaccesibilă referindu-se la Dumnezeu Tatăl, iar Sf. Ioan Damaschin o pune în relație cu Dumnezeu Fiul, în persoana lui Iisus Hristos, Cel înviat din morți.

Pe Muntele Taborului, la Schimbarea la Față a Domnului, alături de Moise și Ilie, trei dintre ucenicii Mântuitorului au fost aleși să vadă cu ochii lor și să simtă cu sufletele lor lumina cea neapropiată, fără ca prin aceasta să fie vătămați în vreun fel, ci dimpotrivă. Ce căutau acolo Moise și Ilie ? Ei au fost profeții care I-au cerut insistent lui Dumnezeu să le arate fața Sa. **Fața lui Dumnezeu este lumina Sa necreată** și, iată, ei au avut parte acum de această descoperire.

Spune Mântuitorul : „*Cel ce-mi urmează Mie, nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieții. Cât aveți lumina, credeți în lumină, ca să deveniți fii ai luminii*”. (Ioan 12, 35-36)

Înțelegeți ce spune acest text ? Nu numai că prin Hristos lumina cea neapropiată ni se face accesibilă, dar **prin credința în Învierea Mântuitorului chiar noi devenim fii ai Luminii neapropiate și izvor de lumină**.

Iisus, Cel care spusese despre el însuși : *Eu sunt lumina lumii !* va spune și ucenicilor Săi : „*Voi sunteți lumina lumii ! Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât ei văzând faptele voastre cele bune, să-L slăvească pe tatăl vostru Cel din ceruri*” (Mat. 5, 14-16).

Credeți că acest privilegiu le-a fost rezervat doar sfinților Apostoli ? Nu, **această părășie ne-a fost rezervată și nouă urmașii direcți și indirecti ai Apostolilor, ierarhi, preoți, dar și vouă tuturor mirenilor**. De aceea Sf. Ap. Pavel le scria creștinilor din Efes : „*Altă dată erați în tuneric, dar acum lumină sunteți întru Domnul*” (Efes. 5, 8).

Iată neprețuitul dar pe care ni l-a făcut nouă Dumnezeu prin Iisus Hristos.

Dacă Schimbarea la față a Domnului era prefigurarea Învierii Lui, și dacă accesul la *lumina cea neapropiată* și la lucrările ei le-a fost îngăduit doar la trei dintre ucenicii Săi, iată că acum, prin Înviere, nouă tuturor ni se dă posibilitatea da a-i fi părtași acestei lumini necreate, dar cu o singură condiție esențială, aceea ca în prealabil „*să ne curățim simțirile...*”, adică să alungăm din noi orice roadă a întunericului și să ne împodobim cu tot ceea ce este roada luminii.

În acest fel lumina Învierii ne va inunda sufletele de o imensă bucurie și pace sufletească. Bucuria și pacea pe care au avut-o sfințele femei și ucenicii Domnului când l-au întâlnit pe Hristos Cel înviat din morți.

Așadar, dragii mei, cei ce sunteți fii ai luminii bucurați-vă și veseliți-vă și rugați-L pe Hristos Cel înviat să ne facă parte încă din viața aceasta de lumina cea neapropiată !

* Rubrică inspirată din Mitr. Bartolomeu Anania – Predici la Învierea Domnului

SFATURI PENTRU PĂRINȚI

Copilul - cel mai prețios și mai minunat împrumut

„Un copil este o ființă pe care ne-a împrumutat-o Dumnezeu, ca să facem un curs intensiv despre cum să iubim pe cineva mai mult decât pe noi înșine, despre cum să ne schimbăm cele mai mari defecte pentru a le da cele mai bune exemple și despre cum să învățăm să avem curaj.

Da, asta e!

Să fii tată sau mamă este cel mai mare act de curaj pe care îl poate face cineva, pentru că presupune să te expui la toate tipurile de durere, dar mai ales incertitudinii că faci lucrurile corect și temerii de a nu pierde ceva atât de iubit.

A pierde? Cum? Nu e al nostru? A fost doar un împrumut.

Cel mai prețios și mai minunat împrumut, pentru că sunt ai noștri atâta timp cât nu pot avea grijă de ei înșiși, după aceea aparțin vieții, destinului și familiilor lor. Aceasta trebuie să o înțeleagă părinții !

Dumnezeu să binecuvânteze, pentru totdeauna, copiii noștri, pentru că pe noi, deja, ne-a binecuvântat cu ei!”

Jose Saramago (scriitor portughez)!

Sursa : <https://www.facebook.com/share/d5P85YV6KgXbHosv/?mibextid=WC7FNe>

“Copilul nu datorează
părintelui viața,
ci creșterea.”

Nicolae Iorga

RUBRICA PĂRINȚILOR

„Pentru o educație duhovnicească corectă sunt necesare trei lucruri: în primul rând, puține cuvinte ; în al doilea rând, multe exemple ; și în al treilea rând, mai multă rugăciune” (Sfântul Paisie Aghioritul)

CINE SAU CE DETERMINĂ CREDINȚA COPILOR NOȘTRI ?

Copiii sunt plăcuți lui Dumnezeu prin simplitatea și nevinovăția lor. Ei sunt socotiți și de oameni și de Dumnezeu asemenea îngerilor. De aceea Mântuitorul a rostit acele cuvinte memorabile : „Lăsați copiii să vină la Mine căci a unora ca aceștia este Împărăția Cerurilor” (Luca 18, 16-17), îndemnându-ne și pe noi, pe ceilalți, la nevinovăția lor.

Poate să fie responsabil de credința sau de necredința sa un copil ? Bineînțeles că nu. Cred că ar trebui să avem foarte multă bunătate, înțelepciune și înțelegere față de copii.

Credința în Dumnezeu se dobândește încă de la sânul mamei și ea crește progresiv o dată cu creșterea copilului. Ceea ce vede copilul, ceea ce aude, ceea ce va simți, aceea îl va marca în viață și aceea va și mărturisi.

De aceea cred că este foarte importantă purtarea noastră, a părinților și educatorilor, în fața copiilor, și nu numai a lor. „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât văzând ei faptele voastre cele bune să-L preamărească pe Tatăl vostru Cel din ceruri” (Matei 5, 16). Și copiii noștri vor urma acest model și, la rândul lor, Îl vor preamări pe Dumnezeu în viața lor.

Pe de altă parte, nici o evlavie prea exagerată nu este foarte folositoare pentru vârsta fragedă a unui copil. Este foarte important să avem dragoste față de ei și să înțelegem nevoia lor de libertate.

Procesul educațional nu trebuie să devină invaziv sau să anuleze libertatea copiilor. Este mult mai folositor ca ei să fie puși în situația de a alege, decât în aceea de a li se impune forțat ceva. Sunt recunoscute și, din păcate, foarte dese cazurile în care copiii care au fost obligați de mici să meargă la biserică, atunci când au crescut mai mari au refuzat să mai facă acest lucru!

De aceea este recomandat să facem educația creștină a copiilor, pe cât posibil, cu acordul și cu participarea lor, de bună voie, respectându-le libertatea și dreptul de a alege.

Pentru aceasta este necesar să avem o creștere organică, frumoasă și armonioasă în familie, pentru că, mai devreme sau mai tâziu copilul va ajunge oricum credincios și evlavios dacă a cunoscut această stare de credință în familia în care a fost crescut.

În concluzie, pe copii trebuie să-i înconjurăm întotdeauna cu iubire negrăită, să le iertăm greșelile, mai ales pe cele recunoscute și mărturisite de ei în mod sincer și deliberat, să le gândim rănilor cu înțelegerea, iertarea și iubirea noastră, în așa fel încât ei să crească ca și o floare căreia în mod constant, și mai ales în timp de secetă, trebuie să-i punem la rădăcină câte un strop de apă.

Se pune, totuși, o întrebare privind educația creștină a copiilor : **trebuie să vorbim cu ei despre Dumnezeu sau să vorbim cu Dumnezeu despre ei ?** Și una și cealaltă ! Cred că este foarte importantă rugăciunea noastră smerită, vorbind cu Dumnezeu despre copiii noștri, dar importantă este și vorbirea cu ei despre Dumnezeu, într-un mod pașnic, iubitor și neagresiv. Ambele se completează reciproc. Fie ca Dumnezeu să vă călăuzească în această necesară și importantă activitate ! Redacția

Text inspirat din : *TrinitasTv, Sfaturi duhovnicești, Prot. Gh. Colțea*

ÎN ATENȚIA PĂRINȚILOR !

LECTIILE DE CATEHISM PENTRU COPII

au loc în fiecare duminică de slubă, între 11h00 și 12h00, în sala parohială a bisericii. Vă rugăm să-i aduceți pe copii la biserică mai devreme, să poată participa de la început la aceste lecții și nu doar la sfârșitul slujbei pentru a fi împărtășiți. Vă mulțumim pentru înțelegere!

ATELIER PT. PĂRINȚI ȘI COPII : ÎNCONDEIERE OUĂ PT. SF.PAȘTI

La biserica din Geneva Gd-Lancy
Joi 2 mai și Vineri 3 mai, la ora 18:00
(înainte de slujba deniei)

La biserica din Lausanne :
Duminica Floriilor 28 apr. ora 11:00
(în timpul slujbei, în biserica de sus) ;
Miercuri 1 mai, ora 18:00
(înaintea slujbei Sf. Maslu, în cpela de jos).

Copiii încondeiază ouă și la Tabăra anuală de vară (Crêt-Bérard, iulie 2022)

TABARA DE VARA PENTRU COPII (A 11a EDIȚIE)

Se organizează și anul acesta la Maison de Crêt-Bérard, Puidoux/VD, între 30 iunie și 6 iulie. Mulțumim părinților și copiilor pentru interesul manifestat față de această importantă activitate, celor care v-ați înscris deja copilul/copiii și ne cerem scuze față de cei pe care am fost nevoiți să-i refuzăm (locurile pentru anul acesta s-au ocupat foarte devreme). Pentru orice activitate legată de educația creștină a copiilor vă stăm la dispoziție.

Pr. Adrian Diaconu
+4179 689 18 17
diaconu.adrian@gmail.com

10 SFATURI PENTRU CREȘTEREA ȘI EDUCAȚIA COPILULUI

1. Comportamentul tău este cel mai important element al educației copilului

Nu presupune că îți educi copilul doar când discuți cu el, când îi predai sau când îi ceri să facă ceva. Îi influențezi dezvoltarea în fiecare moment al vieții tale, chiar și atunci când nu ești acasă.

Modul în care te îmbraci sau vorbești cu oamenii, modul în care te superi sau te bucuri, modul în care îți tratezi prietenii sau dușmanii, modul în care râzi, chiar și modul în care citești un ziar... toate acestea contează enorm pentru un copil. El simte chiar și cea mai mică schimbare în comportamentul tău. Îți surprinde orice gând, fără ca tu să-ți dai seama.

Dacă ești grobian, dacă bei prea mult sau, mai rău, îi insulti soția, bunica sau mama, nici nu te gândești la educație. Nu te pricepi deloc. Niciun sfat, nicio metodă nu te vor ajuta.

2. Educația trebuie să fie simplă, autentică, dar serioasă

Modul în care îți educi copilul ar trebui să se ghideze după aceste trei atribute. Seriozitatea nu înseamnă să fii, însă, supărat. Fii autentic, lasă-ți comportamentul să se potrivească momentului și realității din familia ta.

3. Fiecare părinte trebuie să știe clar ce vrea să vadă în copilul lui

Fii foarte clar în privința dorințelor tale ca părinte. Gândește-te bine la ele și vei afla unde greșești. Nu te lăsa descurajat, ai în față multe căi corecte pe care încă nu le-ai abordat.

4. Trebuie să-ți cunoști bine copilul. Unde este ce face și cu cine?

Bineînțeles că trebuie să-i dai copilului tău cât mai multă libertate. Copilul tău trebuie să descopere și alte abordări sau idei, nu doar pe ale tale. Trebuie să-ți ajuți copilul să descopere bunătatea și răul din oameni și situații, și să lupte împotriva răului, în timp ce analizează realitatea.

Acest proces natural nu poate avea loc într-o bulă.

5. Cheia educației este organizarea

Educația nu iartă micile greșeli. Educația nu e cultivată bine când apare indiferența. Buna organizare te ajută să fii atent la fiecare mic detaliu. Micile detalii au loc tot timpul, în fiecare zi, în fiecare oră. Ele construiesc un comportament.

Educația are nevoie de timp bine folosit, mai degrabă, decât o mare cantitate de timp.

6. Nu îl forța să-l ajuți, dar bucură-te să o faci

Ajutorul părinților nu trebuie să vină forțat, să fie plictisitor sau enervant. Uneori copilul trebuie să se lupte puțin ca să învețe cum să depășească provocările și să-și rezolve sarcinile complicate.

Dar, întotdeauna încearcă să-ți urmărești copilul când lucrează. Nu-l lăsa să devină pierdut, confuz sau disperat. Uneori, copilul trebuie să-ți vadă atenția și vigilența față de el, dar, cel mai important, să-ți vadă încrederea pe care o ai în el.

7. Nu-l recompensa sau pedepsi pentru rezultatele muncii sale

Dezaprobat total introducerea unui sistem de recompense sau

IMAGINI DE LA TABĂRA DE VARĂ A COPIILOR - CRÊT-BERARD 2023

pedepte atunci când vine vorba de muncă. Simplul fapt că rezolvă o problemă existentă ar trebui să-i ofere bucurie copilului tău.

Recunoașterea muncii făcute este cea mai bună recompensă pentru efortul depus. Aprobarea ta pentru autenticitatea, efortul și metodele folosite este cea mai bună recompensă posibilă.

Fii atent să nu abuzezi cu laudele. Nu ar trebui să-ți lauzi copilul în fața prietenilor tăi. Mai mult, nu ar trebui nici să-l pedepești sau să amintești despre rezultatele lui slabe în fața prietenilor tăi.

Principala idee este ca el să muncească și să o facă bine.

8. Un copil nu va fi capabil să iubească, dacă nu știe cât valorează

Să iubești, să recunoști dragostea, să fii fericit - toate acestea înseamnă să te respecti pe tine și să știi care-ți este valoarea.

9. Nu te sacrifică tu pentru copil pentru că are Dumnezeu grijă de el

Auzim foarte des părinți care se plâng: „Noi, părinții, le dăm totul copiilor noștri. Sacrificăm totul pentru ei, inclusiv fericirea noastră.” Acesta este cel mai mare rău pe care i-l poți face copilului tău. Este un dar cumplit.

Ai putea să-i dai copilului tău doar o ceșcuță din fericirea ta. Aceasta îl va ajuta mai mult decât sacrificiul tău pentru el.

10. Nu-i poți preda copilului fericirea, dar îl poți educa în așa fel încât să fie fericit

Dragostea este cel mai frumos sentiment, ea creează minuni, creează oameni noi și cele mai mari valori ale omenirii.

Sursa : <https://altarulcredintei.md/10-reguli-de-aur-pentru-cresterea-unui-copil/>

Lăsați copiii să vină la Sfânta Împărtășanie !

Dragi Părinți,

Împărtășirea cu regularitate a copiilor cu Sfintele Taine, în timpul Sfintei Liturghii, este fundamentală pentru creșterea lor sub protecția divină. De altfel, părinții sunt vrednici de Sfintele Taine prin împărtășirea copiilor lor.

Doar prin Hristos, și în Biserica Lui, sub bolta de har a Sfântului Duh, copiii se pot bucura din plin, și cât mai îndelungat, de darurile, de sfințenia și de frumusețea vieții. Dumnezeu să vă binecuvânteze în nobile și sfânta misiune pe care o aveți !

Copii la împărtășit, biserica Geneva (Gd-Lancy) martie 2023

Consumul de droguri - o mare primejdie pentru adolescenții și tinerii de azi

În două dintre numerele anterioare al publicației noastre (Credința Crăciunul 2021 și Credința Sf. Paști 2023) am prezentat riscurile, particularitățile și consecințele nefaste ale adicțiilor în general și ale consumului de droguri în special. Concluzia aceluși articol era că proprietățile drogurilor și ale altor substanțe care creează dependență îi pot afecta pe adolescenți și tineri pentru întreaga lor viață.

Vârsta consumatorilor de droguri în România a scăzut până la 10-11 ani, iar traficanții dezvoltă noi metode de distribuire. Acest fenomen a devenit o problemă de securitate națională.

Consumul de droguri în rândul copiilor și tinerilor a căpătat o asemenea amploare, încât fenomenul a fost discutat și în ședința Consiliului Suprem de Apărare a Țării (CSAT) din data de 12 oct. 2023. „Este o problemă care preocupă din ce în ce mai mult societatea noastră și mă bucur că există un interes crescut pentru a încerca să găsim soluții pentru a combate acest flagel. Efectele, amploarea, provocările societale ale consumului de droguri, mai ales de la vârste fragede și în școli, sunt o provocare serioasă la adresa siguranței individuale și naționale”, a spus președintele Klaus Iohannis, la deschiderea anului școlar la Școala gimnazială nr. 162 din Capitală. Șeful statului a subliniat că „prin educație și conștientizare se poate construi o barieră solidă împotriva acestor amenințări”, astfel că „este vitală implementarea unor programe de sănătate în școli, care să le ofere elevilor toate informațiile și instrumentele necesare pentru a face singuri alegeri sănătoase”.

Cred că specialiștii în domeniu, școala, familia și Biserica au un rol fundamental în a le oferi acestor copii informații clare despre pericolul acestui fenomen și dacă ei și le amintesc timp de câteva secunde, când li se oferă primul joint, prima linie sau primul comprimat, vor fi capabili să ia decizia potrivită la acea intersecție a vieții lor, să refuze și să ducă o viață corectă și liniștită.

Da, instituția Bisericii are și ea un rol important în acest proces de educație și de prevenție. Însăși sfântul locaș de închinare în care creștinii intră să se întâlnească cu Dumnezeu în reculegere spirituală și liturgică este plin de semnificații. Aceasta ne arată că în viață sunt și dependențe pozitive, dintre care cred că una o reprezintă chiar credința și încrederea în Dumnezeu, precum și comuniunea dragostei cu El și cu semenii noștri printr-o trăire eclezială duhovnicească și liturgică.

Dorința de cunoaștere a ceea ce este dincolo de limitele imanenței ajută enorm pe adolescenți și pe tineri în procesul cunoașterii de sine. Autocunoașterea dobândită prin intermediul educației religioase pe care o poate oferi Biserica adolescenților și tinerilor interesați de misterul credinței în Dumnezeu devine un scut redutabil împotriva tentațiilor acestor adicții și ține departe pericolul nefast ce decurge din curiozitatea gustării din „fructul oprit” al drogurilor.

Într-adevăr, tentațiile sunt la fiecare pas și există foarte multe droguri pe piață și persoane implicate în distribuirea lor, de aceea factorii educaționali responsabili trebuie să vină în întâmpinarea adolescenților și tinerilor cu o contrapondere inteligentă și cu activități care să fie desfășurate în mod concertat și constant de specialiști, de părinți, de școală și, nu în ultimul rând, de Biserică.

CUVINTE DUHOVNICEȘTI

Voici les religions les plus présentes dans votre canton

Les athées ont, pour la première fois, dépassé les catholiques en Suisse.

La répartition des communautés religieuses sur le territoire n'est pas homogène.

Les catholiques ne sont plus majoritaires en Suisse (32,1%). Pour la première fois, ils ont dû céder la place à celles et ceux ne revendiquant aucune appartenance religieuse (33,5%). Un petit point de pourcentage qui marque l'aboutissement d'un tournant entamé au tournant du millénaire.

Les autres communautés religieuses arrivent loin derrière: les protestants sont 20,5% du total, les musulmans 5,9% et les juifs, à peine 0,2%. C'est ce que rapporte en janvier 2024 l'Office fédéral de la statistique (L'OFS), en s'appuyant sur des données datant de 2022.

Voilà pour les chiffres absolus.

Mais comment ces groupes se distribuent-ils sur le territoire helvétique?

Un coup d'oeil au niveau cantonal montre que les cantons où les catholiques sont majoritaires restent les plus nombreux: ils sont 13 (Fribourg, Valais, Jura, Lucerne, Obwald, Nidwald, Schwyz, Zoug, Uri, Saint Gall, Appenzell Rhodes-Intérieure, Grisons et Tessin) suivis de près par ceux où la part des athées est majoritaire, dix en tout (Geneve, Vaud, Neuchâtel, Soleure, Bâle-Ville, Bâle-Campagne, Argovie, Zurich, Schaffhouse et Thurgovie). Seuls trois cantons sont majoritairement protestants (Berne, Glaris, Appenzell-Rhodes-Extérieure).

La ville la plus athée de la Suisse est...

Au niveau des premières 25 villes du pays, le résultat est plus clair: 17 d'entre elles sont majoritairement athées. Celles où la part de personnes sans appartenance religieuse est la plus élevée se situent en terres neuchâtoises: à **La Chaux-de-Fonds 55,5%** et **Neuchâtel 53,6%** du total.

Fribourg et Sion, en revanche, confirment le statut de bastion du catholicisme de leurs cantons respectifs: **60 et 46,9% de leurs habitants sont catholiques.**

Seulement la ville de Könitz, dans le canton de Berne, est majoritairement protestante.

L'OFS rappelle que l'appartenance religieuse de quelque 65'147 personnes n'est pas connue.

Source : Watson Suisse, 26.01.2024,

<https://www.watson.ch/fr/suisse/religions/498533060>

Important est ce que fait chaque institution impliquée pour limiter ce flagel, la dépendance aux drogues. De ce fait, il faut considérer que c'est nécessaire la préparation des équipes pédagogiques, et pas seulement, mais aussi pour éduquer les élèves, et aussi pour reconnaître les signes de la dépendance aux drogues et intervenir à temps et efficacement pour éloigner le danger, qui se propage rapidement parmi les adolescents et le résultat est alarmant.

Dans ce but, il faut avoir en vue le soutien, la prévention et la réhabilitation des personnes avec des addictions, en partant de l'identification des causes. Elles peuvent être trouvées dans une combinaison de facteurs physiques, mentaux, émotionnels et circonstancielles comme par exemple: l'histoire familiale, le stress, la pensée négative, l'anxiété, la dépression, l'insatisfaction de soi-même, la douleur chronique physique ou émotionnelle ou, de plus, un besoin de trouver l'absolu, de dépasser les limites de ce monde relatif.

Ils ont été consommateurs de drogues qui ont retourné vers l'Eglise et ils peuvent témoigner de l'expérience par laquelle ils ont traversé, mais d'abord par la curiosité, et ensuite par le besoin, de consommer ces substances interdites, les jeunes qui ont vu de près la mort avec leurs yeux.

Le plus important travail que nous souhaitons que les jeunes réalisent consciemment est celui que **il n'y a pas de consommation de drogues sans conséquences**. Ils sont libres de faire tout choix qu'ils veulent et nous ne voulons pas leur imposer rien par la force, mais nous voulons qu'ils comprennent tout le vrai de la consommation de drogues. Elles viennent avec un paquet de conséquences graves et avec un prix qui n'est pour personne, et cela ne doit pas être, préparé à l'avance. Nous payons avec la santé, avec tout ce que nous avons de plus précieux dans la vie, avec les relations les plus chères et, finalement, avec la vie.

NU SE MERITĂ !

Redacția

Slujba pomenirii celor răposați la bisericile din Geneva (Gd-Lancy) și Lausanne

Mormântul Domnului (Sf. Epitaf) în Sfânta și Marea Vineri la biserica din Lausanne

Comunitatea românească în Elveția

Conform statisticilor oficiale ale Secretariatul de Stat pentru Migrație (SEM), la 31 august 2023, în Confederația Elvețiană, erau înregistrați **37.491** cetățeni români, dintre aceștia 33.437 fiind **persoane cu rezidența permanentă pe teritoriul CH**. Cetățenii români care au dobândit și cetățenia elvețiană nu sunt incluși în această statistică.

Cea mai mare parte a comunității românești este localizată în cantoanele **Zürich (7.849), Vaud (3.601), Berna (3.065), Aargau (2.914) și St. Gallen (2.632)**.

În ceea ce privește categoriile de vârstă, **segmentul cel mai important îl ocupă cei cu vârste cuprinse între 18-64 de ani, practic populația activă, care însumează 27.554 de persoane**, urmat de copiii cu vârste cuprinse între 0 și 17 ani (5.458) și de seniori (425).

Comunitatea românească este bine integrată în societatea elvețiană. Majoritatea românilor stabiliți în Elveția au o bună pregătire universitară și postuniversitară sau, după caz, o bună calificare profesională și lucrează în domenii în care este nevoie de personal calificat și înalt calificat.

Sursa : <https://bern.mae.ro/node/804>

Slujbe ortodoxe în biserica Montriond, Lausanne

2024 – AN MULTIELECTORAL ÎN ROMÂNIA

Românii din Elveția și împrejurimi care doresc să-și exercite dreptul la vot sunt invitați să se informeze din timp pe site-ul Ambasadei României în Confederația Elvețiană : <https://bern.mae.ro/local-news/2168> (2169)

Eminescu, cât de actual...

CIOCLII APOCALIPSEI

de Mihai Eminescu (Putna, 28.06.1883)

Voi ce stați pe la tribune și în jilțul guvernării,
Voi ce vă hrăniți orgolii doar din lacrimile Țării,
Slugi vândute altor neamuri, cioclii veacului ce moare,
Zornăiți în pungi arginții, îmbuibăți pe-a noastră jale.

Răsfoind prin cartea lumii, citesc pagini de milenii
Strâng în tolbă adevăruri de prin cronicile vremii,
Văd tirani ce varsă sânge, voievozi ce-adus-au pace,
Dar prin voi, ca niciodată, răul firele își toarce.

Ne-ați vândut pământ și codrii, toată zestrea milenară,
Ne-ați ucis și bucuria, ați pus doliu peste Țară.
Pleacă fiarele din codru, de durere toate gem,
Și asupra voastră cade al străbunilor blestem.

Căci în cugetele voastre nu mai e nimica sfânt,
Pervertire și minciună și în fapte și-n cuvânt.
Nu sunteți decât paiate, pe sub hainele cu ștaif,
Ochii voștri n-au lumină, sufletul vă e bolnav.

Iar din sufletele pure, astăzi vreți să smulgeți crinii,
Și în templul curăției, să-nflorească mărăcinii.
Să pătați tot ce-i candoare, toate florile de Har
Însă nu puteți Lumini, voi să puneți stăvilari!

Cioclilor apocaliptici, plini de-a iadului duhoare,
Ne batjocoriți CREDINȚA și CHIVOTUL din ALTARE!
Ne-ați ucis cu nepăsare și bunicii și părinții,
Ne-ați îngenuncheat sub biruri și ne-ați pus sub pază sfinții.

Trădători de Neam și Țară, ca păduchii stând în frunte,
N-auziți pe Mihai-Vodă, greaua-și bardă cum ascute?
Ascultați cum cântă lemnul! Vlad Drăculea vine-acușa,
Nu simțiți pe sub nădragi, cum vă gădilă țepușa?

Bravi cărmaci aveam pe vremuri, însă azi domnesc mișeii,
Rup bucăți din trupul Țării, precum hienele și leii,
Însă va-nvia dreptatea, Neamu-acesta s-o trezi
Și în groapa ce ne-o sapă, oasele le-or putrezi!

Vreau ca pana mea săracă, cântul lui Tirteu să fie,
Sufletul acestei Nații să-l ridice, să-l învie,
Și de-o fi să mă doboare brațul fiarei de ATEU,
Iau cu mine plânsul țării și îl duc lui DUMNEZEU.

IN MEMORIAM

LIVIA PALADI

Lausanne (†13.03.2024)

Mesajul Îps. Părinte Mitropolit Iosif

„Vă rog să transmiteți condoleanțe și din partea mea!

Mă rog pentru sufletul Liviei, pe care o cunosc de mai bine de 26 de ani.

A fost o prezență continuă în comunitatea bisericii noastre din Lausanne și din Elveția, pe care le-a susținut toată viața ei.

Rugăciunea noastră este singurul dar și singura jertfă bine primită de Domnul Hristos Cel înviat din morți, pentru sufletul ei.

Îl rugăm să o așeze în pace cu cei dreapți înaintea Lui! Să mângâie pe cei dragi, rămași, Matei și Luca!

Dumnezeu să o ierte și odihnească !”

† Mitropolitul Iosif

Îndurerată familie, Întristată adunare,

Mulțumim Părintelui nostru Mitropolit Iosif pentru mesajul adresat astăzi familiei îndurerate.

Ne rugăm împreună ca Bunului Dumnezeu sa odihnească în pace sufletul răposatei roabei Sale Livia.

Așa cum se știe, pentru noi creștinii moartea nu înseamnă o desființare a persoanei (o trecere în neființă), ci o renaștere într-o viață pur spirituală ce ne-a fost garantată de Hristos și confirmată prin actul suprem al Învierii Sale din morți. Mântuitorul Hristos Însuși ne spune, în acest sens : „*Eu sunt Învierea și viața. Cel ce crede în Mine, chiar de va muri, tot viu va fi*” (In 11, 25-26)

Așa ne învață sfințele Evangheliei și celelate cărți ale Noului Testament, dar și Sfânta Tradiție a Bisericii noastre.

Pr. Dumitru Staniloae afirma în același sens: „Fără Hristos nu am fi știut de ce se nasc generații de oameni în lumea aceasta ca să moară rând pe rând. Orice tentativă a gândirii umane de a da un sens lumii acesteia nu ar fi fost decât o pură speculație. Singur Hristos, Cel întrupat, mort și înviat, ne-a dăruit cheia rolului pozitiv al acestei lumi și al vieții oamenilor în ea. El ne-a arătat că există o altă lume, dincolo de lumea aceasta în care toate pier, o lume din care El a venit ca Soare strălucitor al dreptății, biruitor al răului din lume și din noi. El, Răsăritul Cel de Sus, ne-a adus prin Învierea Sa singura bucurie a acestei vieți – *viața cea vesnică pentru care am fost creați și care ne*

RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE TINERILOR

ROMÂNIA SAU OCCIDENTUL ?

Tot la drum prin țări străine scapi de rău fugind de bine !

Răspunsul la întrebarea voastră îl dă foarte concret Dl Mihai Neamțu. Iată ce ne spune:

„Cred ca e obligatoriu să spunem că românii aparțin de secole civilizației occidentale. Iancu de Hunedoara s-a antrenat la Milano pentru a deveni un cruciat. În cancelaria lui Ștefan cel Mare se cunoștea bine latina (ca și-n palatele lui Dimitrie Cantemir). Constantin Brâncoveanu vorbea nu doar limba greacă, ci și italiana. Destinul politic al românilor e legat intrinsec de visul libertății.

Nu știu cine poate nega energia antreprenorială a Vestului, arhitectura superbă a metropolelor europene, curățenia străzilor, trenurile de mare viteză, vechile monumente, bibliotecile arhipline, muzeele fără egal. În același timp, nu cred că-i just (ori inteligent) să compari o țară est-europeană — subjugată de otomani, ocupată de ruși sau exploataată de austrieci — cu vechile imperii sau puteri coloniale.

Evident, așa breaz cum îl vedem, Occidentul nu-i perfect (măcar pentru că nicio lume nu-i perfectă). Dincolo de autostrăzi, tunele, poduri, căi ferate, birocrăție simplificată sau prosperitate generalizată, există și o criză a valorilor morale.

Consumerismul a înlocuit în multe locuri creștinismul. Sărbătorile seculare au ajuns mai zgomotoase decât Paștele sau Crăciunul. Terorismul își cam face de cap. Multiculturalismul e un eșec. Există și cenzură și propagandă, dar adversarii politici nu sunt lichidați cu gloanțe sau miligrame consistente de Polonium.

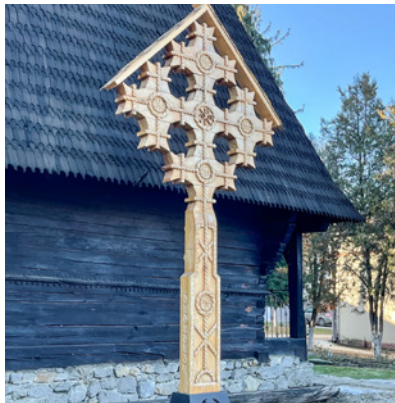
Abia în timpuri de război apreciem valoarea păcii europene. Abia sub criză descoperim nu doar România neajunsurilor, ci și frumusețea meleagurilor natale care includ Sibiul lui Blaga sau Andrei Șaguna, grădina Copou din Iași și Eminescu, Dragomirna lui Anastasie Crimca, ceramica de Horezu, memorialul de la Sighet, Păltinișul lui Noica, sculptura lui Brâncuși (el însuși pribeag)...

Poate vom începe să iubim (fără mize electorale) din nou bunătațea sufletului românesc capabil de sinteza echilibrată între Occident și Orient.

Poate vom admira curajul partizanilor anticomuniști din Țara Oltului, Psalmii lui David, Traian Dorz și Tudor Arghezi, poate vom disprețui mai puțin poveștile copilăriei și țara frumoasă cu multe bogății hărăzită.

Ea se numește **România**”.

<https://mihailneamtu.org/2023/01/24/un-miracol-enigmatic-romania/>

Creațiile românești se caracterizează prin autenticitate, simplitate și originalitate

„așteaptă pe fiecare în parte”.

Mântuitorul nostru, nu numai ca ne-a transmis prin învățatura Sa acest adevăr fundamental, dar mai mult, prin jertfa Sa pe Cruce, ne-a dăruit exemplul concret al iubirii Sale supreme pentru noi și a noastră mântuire.

În toate religiile lumii existența zeilor este prezentă pentru a da măsura nemuririi lor, față de oamenii muritori. În creștinism însă, Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu se dă pe El însuși morții, coborând în iad, mai jos decât cel mai mare dintre păcătoși, pentru ca, prin Învierea Sa, să ne facă pe toți nemuritori.

În nemurirea Sa Dumnezeu asumă astfel moartea fiecăruia dintre noi, creștinii. De aceea durerea despărțirii de cei dragi trebuie să poarte aureola încrederii noastre în nemurire. „*Vrednic de crezare este cuvântul: căci dacă am murit împreună cu El, vom și învia împreună cu El*” (2 Tim. 2, 11)

Slujba înmormântării, Lausanne 19.03.2024

Livia Paladi a fost unul dintre membrii fondatori ai bisericii și parohiei noastre din Lausanne. În casa familiei Paladi am poposit în urmă cu 33 ani, împreună cu Părintele Constantin Galeriu și, în prezența și cu concursul Liviei și al lui Matei Paladi, am pus bazele constituirii parohiei „Tuturor Sfinților Români” din Lausanne și cantonul de Vaud.

Tot în casa lor primitoare am făcut și demersurile pentru amenajarea acestei capele care, atunci când am obținut-o era un loc de depozitare insalubru, întunecos, cu pereții igrasiați și total neprimitor.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, împreună cu familiile Paladi, Buzi și Focșeneanu, la care s-au adăugat apoi și alți enoriași din Lausanne și din Geneva (amintesc în special pe Dna Ioana Munzer, pe maestrul Ion Ipsier, pictorul bisericii noastre, și pe Spiridon Puiu Ganea, toți trei din Geneva) s-a amenajat aici această frumoasă capelă ortodoxă care a fost inaugurată, în prezența Familiei Regale române în anul 1996.

Iată de ce am poposit pentru prima dată în casa fam. Paladi, pentru că Livia era omul cu un suflet primitor cât o casă de oaspeți și întotdeauna găsea soluțiile cele mai bune pentru rezolvarea unei situații dificile! Acum, după 33 de ani, nici nu văd cum s-ar fi putut concepe și duce la bun sfârșit acest proiect altundeva decât în casa fam. Paladi. Se bine vede că Dumnezeu m-a dus la momentul potrivit, în locul cel mai potrivit !

RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

DESPRE CĂUTĂRILE SPIRITUALE ALE OMULUI CONTEMPORAN *

Mai are omul de azi nevoie de spiritualitate? Și dacă da, de ce?

Nevoia de spiritualitate este înscrisă ontologic în fiecare om, ea fiind starea harică care definește icoana (sau chipul) lui Dumnezeu după care omul a fost creat. În calitatea sa de persoană omul nu poate viețui fără această relație (conexiune) sacră, fie ea chiar și inconștientă, între el și Dumnezeu, care este unic în ființa Sa, dar întreit în persoană și lucrare - Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Dumnezeu - Creatorul, Mântuitorul și Sfințitorul nostru - este un Dumnezeu personal și El l-a creat pe om după chipul Său - adică la creat ca persoană, din trup, suflet și spirit - spre o nesfârșită asemănare cu El.

Spiritualitatea noastră se manifestă în căutarea asemănării omului cu Dumnezeu, cu care suntem „amprentați” încă de la creație. Această ascensiune interioară conduce omul spre desăvârșire, spre transfigurarea materiei și îndumnezeirea vieții.

Chiar și lumea contemporană, deși ar părea că este o lume nereligioasă, ea este totuși avidă de spiritualitate. Nu întotdeauna însă căutările spirituale ale oamenilor de azi se întemeiază pe un sentiment de natură religioasă. De cele mai multe ori acestea sunt mai mult surrogate ale spiritualității religioase.

În acest secolul trăim într-o epocă de supra-tehnologizare, am putea spune o tehnologizare fără precedent, atât a omului cât și a naturii înconjurătoare, care ne influențează negativ starea sufletească și deviază nevoia firească de comunicări spirituale.

Este vorba de o explozie de invenții și de adaptări ale unor lucruri și mecanisme menite să ne facă viața mai ușoară dar care, după cum observăm, mai mult ne înrobesc trasându-ne anumite linii și sarcini, și făcându-ne dependenți de toate acestea.

În această avalanșă informațională vorbim mai mult despre criză economică, despre criza climatică, despre alte și alte crize politice, **dar ceea ce uităm, și este esențial, este sinele nostru - uităm să trăim !**

Fiind luați de iureșul acesta „al duhului lumesc” (cum ne spune Sf. Ap. Pavel), nu ne punem prea mult problema unei autentice spiritualități și nu mai avem timp să ne întrebăm ce înseamnă ”viața” pentru fiecare dintre noi, cine suntem, de unde venim și încotro ne îndreptăm. Și, de fapt, spiritualitatea religioasă în general, și cea creștină în special, încercă să găsească și să dea răspuns acestor întrebări.

Putem spune că *omul progresului științific*, așa cum este numit el astăzi, este mereu în căutarea împlinirii, dar *accentul cade, din păcate, spre cele exterioare*. De ce ? Pentru că întotdeauna noi suntem orientați spre cele exterioare, spre cele materiale și, mai mult de-atât, credem că ne putem crea un confort material și sufletesc hrănindu-ne din această fenomenologie exterioară.

Fiecare dintre noi avem însă o dorință și o căutare de liniște interioară, de tihnă și de pace, dar **cea mai mare problemă a oamenilor de azi este că nu se regăsesc pe ei înșiși**, de aceea recurg la diferitele surrogate ale spiritualității.

Ceea ce este foarte important este că, uneori, nici creștinii nu-și mai regăsesc calea de împlinire lăuntrică. **Pentru un creștin cea mai mare problemă este armonizarea vieții cu sinea sa lăuntrică - reaşezarea în sinea sa lăuntrică.**

Sfinții Părinți, prin experiența lor duhovnicească, ne dezvăluie și ei nevoia de așezare lăuntrică prin redescoperirea sinei noastre, aceasta însemnând, mai întâi, **lupta împotriva patimilor** (despățimirea), **revenirea în sine și trezvia ”nepsisul”** (atenția permanentă la tine însuși în prezența lui Dumnezeu) și apoi **nevoia de a-ți încredința voința ta, voinței lui Dumnezeu.**

Dacă ar trebui să alegem doar o activitate din cele în care Livia Paladi a excelat cu adevărat, aceasta este, fără îndoială, cea a comuniunii cu ceilalți, a părtășiei și a într-ajutorării, a socializării și a primirii de străini pe care în cea mai mare parte și i-a făcut prieteni.

Pe fiecare a reușit să-l ajute cu bunăvoința ei, cu spiritul ei inovativ și conciliant și, nu în ultimul rând, cu inteligența ei.

Probabil că la această generoasă decizie către ceilalți a contat și faptul că a crescut singură la părinți și și-a dorit, de copil, anturajul convivial al celor din jur.

În cei 33 de ani de când ne-am cunoscut Livia a făcut din întreaga ei viață, împreună cu Matei și cu Luca, o casă de oaspeți, conform învățăturii Mântuitorului (Matei 25, 35-36).

Fapta cea bună și ajutorarea aproapelui, dăruirea sa, precum și conștiința că aceasta contează în viață, binele pe care-l faci pentru ceilalți, au constituit coloana vertebrală a profilului ei creștin ortodox.

A fost un om foarte generos și cu o înaltă ținută intelectuală și morală, care i-a făcut pe cei din jur să o recunoască ca pe un autentic sfătuitor, înțelept și echilibrat.

Chiar și prin suferința ei Livia ne-a transmis ceva important :

- că nu există vârstă pentru suferință și pentru moarte ;
- că suferința trebuie dusă cu demnitate și cu încredere în Dumnezeu ;

- că suferința și moartea ne pregătesc sufletul pentru a dobândi locul care ne este pregătit;

- că viața acea imperfectă și vremelnică nu este decât o pregătire pentru viața veșnică.

Viața veșnică pentru care am fost creați nu este o postfață a "cărții" care se numește "viață" ci este cuprinsul ei, iar viața pe care noi o trăim aici pe pământ înseamnă doar prefața acesteia.

Cum să ne explicăm, se întreba neurologul austriac Sigmund Freud (fondatorul psihanalizei), că omul, deși este conștient că s-a născut în această lume cu un certificat al morții în buzunar, el trăiește, își face planuri și se luptă pentru viața sa, ca și cum moartea nu ar exista ? Singurul răspuns, pe care și el îl știa, este că în subconștientul uman nemurirea este înscrisă ca într-un cod genetic divin, și Livia a conștientizat acest adevăr fundamental !

Sigur că ea a plecat mult prea devreme dintre noi, dar înaintea lui Dumnezeu nu cantitatea vieții pământești contează, ci calitatea ei. Vârsta biologică, după cum știm, nu are valoare în fața morții, și cu atât mai puțin a veșniciei. Așa se exprimă și scriitorul medieval Johannes von-Tepl în lucrarea sa „Plugarul și Moartea” : „Din clipa în care se naște, omul este îndeajuns de bătrân pentru a muri”.

Un lucru este cert : Livia nu a plecat să-i părăsească pe cei pe care i-a iubit ci, din contră,

Ce înseamnă să-ți încredințezi voința ta, voinței lui Dumnezeu?

În spiritualitatea creștină este foarte important să ne încredințăm voinței lui Dumnezeu și, de fapt, acesta este și cel mai mare efort de voință. De aceea noi traducem cuvântul grecesc din spiritualitatea Părinților "ασκησεις" (asceză) nu cu exercițiu ci cu "nevoință", adică tăierea voii tale pentru a face voia lui Dumnezeu.

Tăierea voii este o condiție de viață nu numai pentru monahi (care prin excelență au tăierea voii, pentru că toate lucrările lor sunt numite "ascultare"), ci este valabilă și pentru fiecare creștin în parte, ce simte nevoia să-și încredințeze voința unei autorități, care este fără îndoială Dumnezeu. Și de aici, de fapt, începe marea artă duhovnicească - arta viețuirii duhovnicești.

În spiritualitatea răsăriteană, așa cum ne învață Părinții Bisericii, și așa cum teologhiesc în special Sf. Isihie Sinaitul și Sf. Grigorie Palama, este esențial ca **mintea să coboare în inimă, inima fiind "altarul ființei" (sau "partea noastră cea mai dinlăuntru") în care sălășluiește însăși puterea lui Dumnezeu – harul Duhului Sfânt.**

Această urcare spre Dumnezeu prin coborârea în propria inimă, spre a-L descoperi acolo unde El ne așteaptă, este fundamentală pentru spiritualitatea creștină, și fără de ea nu am ști de ce și pentru ce trăim în această viață.

Un creștin poate practica yoga ?

Există mai multe curente orientale, care au pătruns mai întâi în Occident și care, la un moment dat, chiar au fost asimilate cu practica creștină printr-o efervescență de ezoterism oriental.

Yoga, spune un membru marcant al Rugului Aprins, și nu aș vrea să șochez pe nimeni, **este o "sinucidere metafizică"**. Expresia îi aparține lui Alexandru Mironescu, om de știință, doctor în fizică la Paris și apoi membru al Academiei de Științe din București, profesor universitar, care a cunoscut mișcarea isihastă a *Rugului Aprins* în jurul Maicii Domnului Isihasta - icoana Rugului Aprins.

De ce spune el că "yoga este o sinucidere metafizică" ? Pentru că yoga duce în primul rând la o depersonalizare. Așa cum arată și Dyonysios Farasiotis în cartea sa "Marii inițiați ai Indiei și Părintele Paisie" (Ed. Sophia, Buc. 2019): „pentru cei care nu au răbdare yoga ar părea că dă rezultate”, pentru că el arată clar că ajunsese la niște performanțe extraordinare ! Dar, în același timp, întrebarea care se pune este **în ce duh** se face aceasta ? Așa cum spunea Sf. Ioan Gură de Aur : „ce folos dacă te vindeci trupește, dar îți pierzi sufletul” ? Aici este marea problemă.

Deci, ce-și propune de fapt yoga este o practică pentru o performanță de moment.

Este o deosebire fundamentală între practica creștină - care înseamnă înduhovnicire și urcuș duhovnicesc, cu despățimire (purificare), cu contemplație și, însfârșit, vederea luminii dumnezeiești necreate - și această practică ezoterică yoghină.

Sigur că sunt multe alte căi de aceste gen, și eu nu aș vrea să simplific acum, însă - așa cum se spune - până la urmă **pentru mine, în calitate de creștin, ceea ce este mai important este Hristos !**

să le fie mai mult de ajutor și să le pregătească calea Împărăției celei veșnice, care ne așteaptă pe toți cei ce trăim în credință și nădejdea Învierii și a vieții veșnice.

De aceea, cred că ultimele ei gânduri către cei dragi s-ar fi potrivit cu cele ale poetului, teologului și misticului persan *Djalâl Rumi* (sec. al XIII-lea): „*Undeva, dincolo de bine și de rău, este o Grădină, iar Eu o să vă aștept cu drag acolo*” !

Dumnezeu să o primească în brațele Sale părintești și să o învrednicească de veșnica bucurie a Împărăției luminii și iubirii Preasfintei Treimi. Amin.

Pr. Adrian Diaconu, cuvânt la slujba înmormântării în Capela „Tuturor Sfinților Români” din Lausanne, 19.03.2024.

Slujba parastasului Liviei (40 de zile), 20.04.2024

Unde sunt cei care nu mai sunt?

Nichifor Crainic

Întrebat-am vântul, zburătorul
Bidiviu pe care-aleargă norul
Către-albastre margini de pământ:
Unde sunt cei care nu mai sunt?
Unde sunt cei care nu mai sunt?

*Zis-a vântul: Aripile lor
Mă doboară nevăzute-n zbor !*

Întrebat-am luminata ciocârlie,
Candela ce legănă-n tîrie
Untdelemnul cântecului sfânt:
Unde sunt cei care nu mai sunt?
Unde sunt cei care nu mai sunt?

*Zis-a ciocârlia: S-au ascuns
În lumina celui nepătruns !*

Întrebat-am bufnița cu ochiul sferic,
Oarba care vede-n întuneric
Tainele necuprinse de cuvânt:
Unde sunt cei care nu mai sunt?
Unde sunt cei care nu mai sunt?

*Zis-a bufnița: Când va cădea
Marele-ntuneric, vei vedea !*

† † † † † †

La încheierea ediției anunțăm și trecerea la cele veșnice a **Doamnei Maria (Mira) Encioiu din Geneva** (17 apr.), la vârsta de 99 de ani, fost membru al Consiliului Parohiei Sf. Ioan-Botezătorul din Geneva.
Dumnezeu s-o odihnească în pace !

Aceasta o spune și Nicolae Steinhardt în Jurnalul Fericirii, când a ajuns în închisoare, în acel infern și-a zis : „*Păi cui să te rogi ? Budha este în Nirvana, iar alți dumnezei sunt în trascendența lor, deci nu ai cui să te rogi decât lui Iisus Hristos, care este pe șantierul vieții, pune umărul*” !

Vorbim așadar despre o experiență a prezenței lui Hristos în momentele dificile ale vieții noastre, care a fost salvatoare și pentru mărturisitorii din închisorile comuniste, nu numai despre ceva care s-a petrecut ”illo tempore” cândva în Evul Mediu sau nu știu eu când.

În concluzie, **important pentru noi creștinii nu este o terapie sau o performanță de moment, ci însuși Hristos !**

Există o legătură între practica isihastă a Rugăciunii inimii și practica Yoga?

Cea mai profundă rugăciune pe care creștinul o săvârșește este „*Rugăciunea minții - a minții coborâte în inimă – sau Rugăciunea lui Iisus*”. Ea trebuie făcută în stare de pace și liniște interioară, dincolo de zgomotul și agitația acestei lumi, pe care le purtăm din păcate în noi și mai ales în mintea și inima noastră. Sf. Petru Damaschinul ne spune că este mai importantă liniștea și pacea sufletească în care faci rugăciunea decât rugăciunea însăși.

În **Rugăciunea inimii Cel mai important este Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu : „Doamne Iisuse Hristoase, Fiului lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul” !** În afară de Hristos nici-un creștin nu-și poate descoperi cu adevărat în inimă pacea și liniștea sufletească.

Deosebit de această profundă rugăciune creștină, yoga are la bază o altă filozofie, una panteistă.

Pentru noi creștinii, existența este unică. Noi nu vorbim despre reîncarnări. Or, ciclul reîncarnărilor arată foarte clar relativitatea persoanei umane. Dacă persoana este relativă înseamnă că omul se poate reîncarna în nu știu ce.

În creștinism însă este foarte clar : viața noastră este unică, ființa noastră este unică și irepetabilă, ea ne este dăruită prin harul lui Dumnezeu, și această unicitate nu se poate pierde în ciclul reîncarnărilor și apoi prin topirea în Nirvana.

Deci, diferența fundamentală între yoga și viața duhovnicească creștină este aceasta : în yoga se vorbește despre contopire (topirea în marele Eu universal), o depersonalizare totală a ființei umane, pe când în creștinism vorbim despre comuniunea persoanei umane cu Dumnezeu, Cel unic în ființă și întreit în persoană și lucrare. Persoana fiind cretă după chipul lui Dumnezeu, unică și irepetabilă, ea nu dispare. De aceea Alexandu Mironescu spune că „*yoga este o sinucidere metafizică*”.

Și aceasta pentru că trupul și sufletul uman formează o armonie și o unicitate. Sufletul există deodată cu trupul și invers. Chiar și la a doua venire a lui Hristos vom învia cu trupurile, și această înviere este o condiție esențială a Parusiei, este unul dintre semnele celei de-a doua veniri a Domnului, așa cum ne garantează Hristos prin Învierea Sa din morți și prin învățătura Sa despre învierea noastră (Ioan 11, 25 ; Ioan 6, 40 și 54).

Una este să vorbim despre trupul uman, care se topește în Nirvana și alta este să vorbim despre transfigurarea acestuia - *îndumnezeirea materiei umane* - după chipul transfigurării trupului Mântuitorului Hristos după Înviere.

Așadar nu există nici-o compatibilitate între cele două practici, cea creștină și cea yoghină, deși îmi reamintesc că în România, după Revoluție, se vorbea despre așa zisa ”*yoga creștină*”, făcându-se referință la anumite practici, cum ar fi cea a respirației, poziția corpului în timpul rugăciunii, privirea spre inimă, bătăile inimii ... care există și la Părinții isihasti ai Bisericii, dar și în practica yoga. Dar toate aceste tehnici sunt doar auxiliare sau ajutoare.

În realitate, între *Rugăciunea lui Iisus* și o *Mantră* este o deosebire fundamentală pentru că acolo (în Mantră) este o verbalizare care duce la automatism, pe când **în Rugăciunea inimii cel mai important este numele lui Iisus Hristos, care este Fiul lui Dumnezeu.**

RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR *

Cum mă pot apăra de atacurile energetice ce-mi sunt transmise cu obstinație de o persoană ce practică Reiki ?

Reiki este o practică de origine japoneză care se bazează pe transmiterea unor energii între practicant și pacient, prin atingerea cu mâinile a diferitelor niveluri ale corpului uman, de unde și traducerea termenului reiki prin „forța spiritului”. Practicienii susțin că ei se bazează pe transmiterea *energiei universale*.

Pentru ca metoda să aibă succes trebuie activat canalul de recepție din sinea pacientului, altfel spus să fie „locuit” de spiritul *reiki*, ceea ce înseamnă : să nu intre în panică, să nu se neliniștească, să mulțumească și să facă bine ceea ce el face pentru ceilalți.

Reiki nu este singura practică de acest gen. Mai sunt o mulțime de alte practici care vorbesc despre energii și care își propun să lucreze cu transmiterea lor.

Cum te poți apăra de aceste atacuri ?

O să-ți dau exemplul pe care l-am primit de la un neurolog, cercetător în neuroștiințe care a fost invitat pentru o conferință la Facultatea de Teologie din București, **Dimitriy Avdeev** (care s-a stins din viață în anul 2022 la vârsta de 58 de ani) și care era neuropsihiatru, psihoterapeut și cercetător în neuroștiințe, recunoscut internațional. I s-au tradus și în lb.română mai multe cărți, printre care ”Psihoterapia ortodoxă”, „Când sufletul este bolnav”, ”Psihoterapia pentru duhovnici”...

În timpul conferinței a fost întrebat cum se apăra el de toate aceste energii. Răspunsul lui a fost foarte simplu : „*Am duhovnicul meu, mă spovedesc și mă împărtășesc cât se poate de des, bineînțeles cu binecuvântarea duhovnicului, deci am o viață creștină, și atunci sunt convins și simt că Dumnezeu mă apără*”.

Așadar, o trăire creștină autentică ne apără de toate atacurile energetice pentru că, într-adevăr, dacă nu suntem apărați de nicăieri normal că devenim vulnerabili pentru tot felul de energii. Aceste energii te pot influența și ele chiar sunt folosite de unii - chiar prin prizma

Rugăciunea inimii este de fapt o sinteză a învățaturii de credință a Bisericii. Mai întâi avem Sfânta Treime, pentru că prin cuvintele ”*Doamne Iisuse Hristoase*” îl avem pe Mântuitorul cu cele două firi ale Sale, cea dumnezeiască și cea omenească, apoi prin cuvintele ”*Fiul lui Dumnezeu*” Îl avem pe Dumnezeu-Tatăl, și Îl avem și pe Duhul Sfânt pentru că nimeni nu poate să-L numească Domn pe Iisus Hristos decât prin puterea Duhului Sfânt (1 Cor. 12, 3). Așadar, deosebit de o „Mantră”, **în Rugăciunea inimii vorbim despre o comuniune interpersonală și de iubire cu Sfânta Treime.**

De aceea nu are nici-o legătură yoga cu practica duhovnicească isihastă și cu cea creștină în general.

Creștinul, dacă nu a ajuns la această convingere, că practica creștină îi oferă tot ceea ce el are nevoie, atunci înseamnă că nu a înțeles nimic.

Yoga pornește de la premise diferite decât creștinismul și este o auto-îndumnezeire, la fel cum Adam încerca să se îndumnezeiască în Rai fără Dumnezeu. Este o autonomizare. De aceea noi, creștinii, nu putem fi de acord cu această practică.

În practica Bisericii ortodoxe rugăciunea este starea firească a minții, de interiorizare și tihnă duhovnicească. Puterea rugăciunii este direct proporțională cu puterea credinței. Cu cât credința este mai puternică, cu atât și rugăciunea este mai puternică și omul este mai înrădăcinat în practica și trăirea creștină, liturgică și duhovnicească.

Părintele André Scrima spunea atât de inspirat: „*Nu veți întâlni niciodată un creștin ortodox care să-și fi părăsit Biserica pentru că i-a cunoscut învățătura și a trăit-o*” !

Sunt ortodoxă, dar practic și yoga.

Mircea Eliade ne spune că „cei care nu cunosc yoga nu au dreptul să o critice, iar cei care o cunosc nu o critică”.

Credeți că Iisus Hristos ar fi spus un nu hotărât practicii yoga ?

Vă rog frumos să-mi răspundeți. Vă mulțumesc !

Unii creștini susțin că practică *yoga* doar prin anumite exerciții fizice. În realitate, nu o poți practica doar fizic. Majoritatea Sfinților Părinți spun că unde îți merge trupul acolo îți merge și sufletul. Făcând *yoga* (chiar și-așa, doar prin exerciții fizice), la un moment dat s-ar putea să ți se schimbe felul de a gândi. Ea nu este doar un exercițiu fizic pentru că are la bază o anumită filozofie.

Pentru un creștin conștiincios eu cred că practica creștină duhovnicească pe care ne-au transmis-o Părinții Bisericii este una deja experimentată, împărtășită, completă, arhisuficientă și sigură. Nu cred că ar fi loc și nici nevoie de altceva.

Îmi amintesc că s-au vehiculat printre creștini anumite idei cum că Iisus Hristos ar fi fost în India, sau nu știu unde în Tibet, ca și cum n-ar fi putut să fie Fiul lui Dumnezeu dacă nu mergea acolo! Ca și cum cunoașterea și puterea Sa venea din experiența dobândită în India sau în Tibet și nu din ființa Sa divină !

În ceea ce-l privește pe Mircea Eliade ar trebui să știm că el nu a fost un practicant al unei anumite religii. Îmi spunea cineva: da, dar a avut o groță în Himalaya. Nu, povestea aceasta cu grota este doar o metaforă.

Emil Cioran spunea despre Mircea Eliade : ”Săracul de el, a scris despre toate religiile dar n-a avut nici-una” ! Doamne ferește, eu nu vreau să-l cred pe Cioran. Părintele Nicolae Steinhardt în cartea sa ”Dăruind vei dobândi” (Ed. Polirom, Iași 2008) spune că Mircea Eliade s-ar fi spovedit și împărtășit înaintea trecerii la Domnul și cred că așa a fost. Însă, trebuie să fie foarte clar, Eliade este un fenomenolog, și una este să fii fenomenolog și alta este să fi practicant.

Privind practica *yoga* țin să menționez că eu nu vorbesc aici ca unul care ar ști ce înseamnă aceasta, pentru că nu am practicat-o și nici nu mi-am propus să o fac. Toate aceste căi ezoterice orientale nu le cunosc decât la nivel informativ ceea ce, recunosc, nu mă îndreptățește să dau verdicte. Dar, țin să precizez că nu eu trebuie să spun *un da* sau *un nu* hotărât pentru *yoga*. Eu nu sunt che-

tehnologiei - pe diverse paliere ale societății.

Singurul nostru scut în fața acestor atacuri este o viață creștină autentică. Aceasta înseamnă, în primul rând, să ai un duhovnic (și nu uita că duhovnicul pe care ți l-a trimis Dumnezeu este preotul din parohia în care locuiești), pe care să-l cercetezi ritmic.

Trebuie să-ți cercetezi în mod constant duhovnicul, nu ca pe unul care le știe pe toate, ci ca pe unul prin care lucrează Dumnezeu. Pentru că acesta este adevărul, **duhovnicul este un iconom al tainelor lui Dumnezeu și el este ghidul nostru pe cale, nu pentru că ar fi el infailibil sau atoateștiutor, ci pentru că Dumnezeu care este singurul infailibil și atoateștiutor lucrează pentru noi prin duhovnicul nostru.** De aceea trebuie să ne rugăm pentru preotul duhovnic, întrucât actul duhovniciei presupune o conlucrare a fiului duhovnicesc cu duhovnicul lui.

Pe lângă duhovnic și ritmicitatea spovedaniei creștinul trebuie să îndeplinească și alte îndatoriri duhovnicești : să se roage zilnic, să țină posturile de peste săptămână și pe cele de peste an, să participe cât mai des la Sf. Liturghie și să facă faptele bine plăcute Domnului. În rugăciunea personală este recomandată deasemenea rostirea și mai ales conștientizarea **Rugăciunii inimii**, în stare de reculegere, de pace și de liniște sufletească.

Aceasta este armura noastră, a creștinilor, în fața energiilor de tot felul. Alminteri, dacă intrăm în jocul energiilor fără acest scut spiritual, suntem din start pierzători.

Am participat la o conferință despre practicile vindecării la care invitatul, un reputat profesor dr în neuro-științe, ne-a vorbit despre reîncarnare. Ce ne puteți spune despre acest subiect ?

Cu tot respectul pentru Dl prof. (nu-i dau numele pt că este mult prea cunoscut) și pentru opera sa, dar după părerea mea creștinii nu cred că au de învățat prea multe lucruri de la aceste conferințe. Cu certitudine că pot să-și adauge ceva la cultura generală, dar nu cred că un creștin cu o viață autentică și cu o disciplină creștină poate să lase la o parte harul dătător de viață al lui Hristos și să se umple de sens prin alte "energii cosmice".

Niciodată reîncarnarea nu merge cu viața creștină. Și aceasta pentru că noi vorbim despre persoană și nu despre o anumită energie cosmică prezentă în ființa umană, care s-ar putea reîncarna. Aspectul acesta este fundamental. Persoana umană în integralitatea ei - trup, suflet și spirit - **intră în comuniune cu harul divin, care este prin excelență energia dumnezeiască necreată.** Persoana umană, unică și irepetabilă este divino-umană.

mat să câștig aici un meci într-un dialog, fie el religios, teologic sau filozofic.

În calitatea mea de creștin eu vreau doar să depun mărturie creștină privind deplinătatea și arhisuficiența practicii duhovnicești și a tradiției ascetice și filocalice a Bisericii ortodoxe, pe care noi o moștenim și suntem chemați să o trăim și să o împărtășim și altora. Părintele meu duhovnic (Dumnezeu să-l odihnească în pace !) spunea adesea - ca și Pr. André Scrima: *"Nimic nu-i lipsește ortodoxiei decât să fie cunoscută, iubită și trăită"* (Părintele Galeriu).

Cea mai mare problemă a vremurilor noastre, și aceasta o spune Sf. Antonie cel Mare încă din sec. IV, este **discernământul duhovnicesc - deosebirea duhurilor.**

Vă recomand să citiți "Marii inițiați ai Indiei și Părintel Paisie" de Dyonygios Farasiotis (Ed. Sophia, Buc. 2019), apoi să-l citiți pe Părintele Serafim Rose, care a practicat yoga "Ortodoxia și religia viitorului" (Ed. Sophia, Buc. 2015), să vedeți ce spun și ei, să-l citiți apoi pe Sfântul Sofronie Saharov, care deasemenea a practicat yoga și după aceea a ajuns ucenicul Sf. Siluan Athonitul "Vom vedea pe Dumnezeu precum este" (Ed. Sophia, Buc. 2005) ș.a.

Noi nu înfierăm anumite practici, ci vorbim doar din punct de vedere creștin și în calitate de creștini, fără să cedăm tentațiilor polemice. Spunem doar că un creștin autentic are toate mijloacele și metodele de trăire în viața duhovnicescă creștină și că, pentru el, **singura căutare autentică este și rămâne Hristos.**

Mai poate fi dezvoltată astăzi practica isihastă în Biserica ortodoxă ? Pot fi organizate în biserici slujbe cu Rugăciunea lui Iisus așa cum Sf. Cuv. Sofronie organiza la Mănăstirea Sf. Ioan Botezătorul de la Essex?

Rugăciunea lui Iisus este premiza esențială și începutul vieții ascetice, rostirea numelui lui Iisus și mai ales această stare de trezvie.

Sf. Vasile de la Poiana Mărului, în mod paradoxal pentru unii, pune la începutul vieții ascetice *Rugăciunea inimii sau Rugăciunea lui Iisus.* Spun „în mod paradoxal pentru unii” întrucât sunt mulți care consideră că Rugăciunea inimii ar fi, de fapt, o rugăciune doar pentru cei inițiați, ceea ce nu este adevărat.

Orice creștin botezat, așa cum spune și Sf. Grigorie Palama și Sf. Paisie Velicikowski, este dator să practice Rugăciunea lui Iisus pentru că, spune Sf. Vasile de la Poiana Mărului : „*nu veți putea lupta împotriva cugetelor demonice (sau împotriva energiilor negative) fără Iisus Hristos*”.

Tot așa ne îndeamnă și Sf. Isihie Sinaitul și Sf. Ioan Scărarul și alți Părinți filocalici : *Lovește-l pe diavol cu „Numele care este mai presus de orice nume, ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pământești și al celor de desubt”* (Filipeni 2, 9-10).

Așadar, *Rugăciunea lui Iisus este o practică a Bisericii.* Creștinii noștri o practică, fiecare în parte, la nivelul său spiritual, și preotul duhovnic le recomandă fiilor și fiicelor duhovnicești să o practice întotdeauna în stare de reculegere, de pace interioară și de liniște sufletească, dincolo de agitația și zgomotul lumii pe care le purtăm în mintea și în inima noastră.

Această rugăciune este cu atât mai puternică cu cât o rostim nu doar cu gura, ci atunci când o rostim să o conștientizăm și să o simțim cu toată ființa noastră.

În plus, *Rugăciunea lui Iisus*, mai ales în contextul actual când omul activ profesional se află mai mereu în contratimp, este foarte "practică" pentru că poate fi rostită în fiecare moment ; este scurtă, este concisă și ușor de conștientizat.

În anumite biserici și mănăstiri din țară și din diaspora ea se practică nu numai între călugări, dar și la nivel de mireni. „*Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)*” !

Materialitatea trupului omenesc este chemată să se transfigureze (să se spiritualizeze, să se înduhovnicească). Taina aceasta o regăsim în trupul Mântuitorului pentru că Întrupare Fiului lui Dumnezeu ca om - sau înomenirea Sa în persoana Mântuitorului Hristos - este cea mai mare taină care deschide omului, în condiția sa de suflet, trup, spirit, în aceeași ființă, ac. perspectivă a transfigurării.

Mântuitorul nu a purtat un trup aparent (precum susțineau docheții), sacrificiul său pe cruce nu a fost unul aparent, ci El s-a întrupat, a acceptat condițiile vieții umane, inclusiv afectele nepăcătoase ale acesteia (foamea, setea, oboseala, durerea...), pe care le-a transfigurat, și-a dat duhul fiind răstignit pe cruce, a înviat și s-a înălțat cu trupul la cer. *Aceasta este cea mai mare taină, care are o strânsă legătură cu taina persoanei umane.*

De aceea chemarea omului în această viață este aceea de a se transfigura, de a se îndumnezeii, după modelul persoanei divino-umane a Mântuitorului Hristos.

Taina aceasta nici îngerii nu au știut-o după cum ne încredințează Sf. Ap. Pavel : „Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută” (Rom. 16, 25, Col. 1, 26).

Fiul lui Dumnezeu se înălță la cer și în calitate de Fiu al Omului, nu numai în clitate de Fiu al lui Dumnezeu. Sf. Arhid. Ștefan ne spune: „*Iată văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând în picioare de-a dreapta lui Dumnezeu*” (F.Ap. 7, 55-56).

Aceasta este marea taină a persoanei umane. Ea nu este destinată reîncarnării, ci îndumnezeirii omului, după modelul lui Hristos Dumnezeu-Omul. Celelate învățături care se transmit în cadrul diverselor conferințe, privind ”energia cosmică”, ”spiritualitatea absolută” ș.a.m.d., pot fi niște filozofii interesante, dar ele nu au nici-o relevanță și în nici-un caz pentru noi, creștinii.

Așa cum spune și Părintele Dumitru Stăniloae „**nu poți crede și în înviere și în reîncarnare**”. Persoana umană creată după chipul lui Dumnezeu este destinată învierii și vieții veșnice. „*Aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi*” (Ioan 6, 40).

Copilul meu nu crede în Dumnezeu și nici nu vrea să audă de așa ceva. Este influențat de anturajul școlar, dar și de tatăl său care nu este un om credincios. Îmi doresc din inimă să-l ajut. Ce mă sfătuiți să fac ? Eventual, ce acatiste să citesc ?

Cred că aici se potrivește foarte bine sfatul Sf. Cuv. Porfirie Kavsocalivitul, care se referă chiar la copiii care resping credința în Dumnezeu. El o povățuiește pe mama copilului să procedeze astfel : „*stai de vorba cu Dumnezeu în inima lui*”, adică să te rogi pentru el lui Dumnezeu ca și cum ai face-o din inima copilului tău.

Se spune, și așa este, că sufletul mamei este primul înger păzitor al copilului ei și ea poate intra cel mai ușor în inima lui, cu condiția să se afle în stare de rugăciune smerită și în prezența lui Hristos.

Mai trebuie știut faptul că de cele mai multe ori copilul poate suferi de anumite boli sufletești sau trupești, mai grave sau mai puțin grave, și din pricina păcatelor nemărturisite și neiertate ale părinților săi, precum și din pricina credinței lor îndoielnice, a necredinței sau a puținătății credinței lor.

Dumnezeu lasă câteodată unele încercări spre trezirea conștiinței părinților la adevărata trăire a credinței creștine. Aceasta este o realitate pe care Mântuitorul Hristos ne-o transmite prin minunea „*vindecării fiului lunatic*” din Duminica a 4a a Postului Mare (Marcu 9, 17-32). Copilul suferea din pricina credinței îndoielnice a părintelui său : „*dacă poți ceva, ajută-ne, fie-ți milă de noi*” spune el (Mc. 9, 22), de aceea, în momentul în care și-a conștientizat greșeala, căzând în lacrimi la picioarele lui Iisus, copilul a fost pe loc vindecat.

Privind recomandarea unui anumit acatist nu există o rețetă în acest sens. Fiecare își alege acatistul și sfântul față de care simte că are o evlavie aparte și care crede că îl poate grabnic ajuta. Fie Sfinții și Dreptii Părinți Ioachim și Ana, fie ocrotitorii de familie, fie sfântul al cărui nume îl poartă copilul sau cel prăznuit în ziua nașterii lui (vezi calendarul ortodox), ș.a.

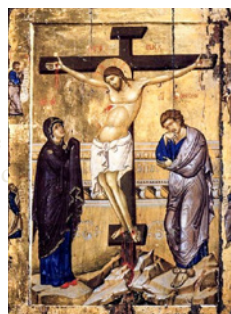
Dar nu trebuie să ne rezumăm doar la citirea unui anumit acatist, ci pur și simplu **mama trebuie să se roage permanent pentru copilul ei**, în ciuda faptului că el are o atitudine ostilă față de credința în Dumnezeu și față de învățătura și practica creștină a Bisericii. Mama trebuie să participe și pentru el (sau în locul lui) la cultul liturgic al Bisericii, să se spovedească și să se împărtășească cât mai des cu sfințele taine.

În nici-un caz nu trebuie abandonată rugăciunea pentru întoarcerea copilului la credință și nici nu trebuie împuținată nădejdea în lucrarea tainică a lui Dumnezeu cu sufletul fiecărui om. Dimpotrivă, trebuie să continuați să vă rugați cu credință puternică și cu încredere în lucrarea lui Dumnezeu pentru luminarea sufletului copilului Dvs. (indiferent de vârsta sau de starea lui psihică, socială și intelectuală) sau de anturajul care-l influențează.

Nimic nu este de prisos în această acțiune și niciodată nu este prea târziu, cunoscând că numai Dumnezeu îl poate aduce pe copilul Dvs. la credință, salvându-i viața : „*Ceea ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu*” (Lc 18,27).

Deci ”*stai de vorbă cu Dumnezeu în inima lui*” (Sf. Porfirie).

* *Rubrică inspirată din emisiunea TrinitasTv : „Răspunsuri pe cale”, invitat Pr. conf. univ. dr Gheorghe Holbea, nov. 2023*

Crucificarea firii pământești : „M-am răstignit împreună cu Hristos ; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine.” (Galateni 2, 20)

Icoana Învierii Domnului (Pogorârea la iad),
biserica din Lausanne

Hristos a înviat !

Cel Care învingând moartea
înnoiește toată făptura, să ne
umple inima de bucuria
și lumina netrecătoare
a Sfintei Sale Învierii !

Adevărat a înviat !

Pr. Adrian, Pr. Florin, Pr. Mihai

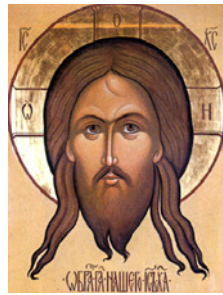
Femeile Mironosițe au găsit mormântul gol !

Redacția Credița - Sfintele Paști 2024

022 700 49 18 ; 021 601 03 30 ; 079 689 18 17
<diaconu.adrian@gmail.com>

Sfârșit și lui Dumnezeu slavă !

Le Christ est ressuscité !
*Que la lumière de la Resurrection luise chaque
jour en nous pour accompagner notre vie et
être les témoins du Christ ressuscité.*
Il est vraiment ressuscité !

SOUTENEZ VOTRE EGLISE !

*Non pas accumuler de trésors mais enthousiasmer et former les gens
pour le royaume de Dieu. Aussi en temps difficiles!*

En **solidarité** avec chacun/chacune notre Église:

† témoigne des **valeurs** chrétiennes par la catéchèse, le culte liturgique
ainsi que par les activités pastorales;

† **accompagne** les grands événements de la vie des fidèles;

† offre une **ouverture** spirituelle aux enfants et aux jeunes;

† **s'occupe** des personnes âgées et seules et leur apporte un **appui**
durant les moments difficiles;

† **organise** des actions à but philanthropique et caritatif en faveur des
enfants orphelins et des personnes âgées en difficulté (dans le foyers
pour enfants et pour personnes âgées en Roumanie);

† **rend visite** aux détenus (en prison);

† est au **service** de toutes et tous les aidant dès cette vie à acquérir le
royaume de Dieu;

† la paroisse orthodoxe roumaine de Genève (Grand-Lancy) ainsi que
celle de Lausanne et le canton de Vaud **ne reçoivent aucune
subvention**, c'est pourquoi chaque don est important quelle que soit sa
valeur;

† **les dons** faits à la Paroisse de Saint Jean Baptiste de Genève
(Grand-Lancy) par les paroissiens **sont déductibles des impôts**.

*Un grand **merci** de votre soutien !*

Compte Paroisse de Genève (Grand-Lancy):

IBAN : CH74 0900 0000 1735 5499 7 / CHF ;

Titulaire : Eglise Orthodoxe Roumaine, Paroisse
St-Jean-Baptiste – Genève

Compte Paroisse de Lausanne et Vaud :

IBAN: CH47 8080 8002 3269 5631 4 / CHF;

Titulaire: EORL-VD

„Bénis Seigneur ceux qui aiment la beauté de Ta maison !”

*« Que la grâce du Seigneur Jésus Christ, l'amour de Dieu et la
communion de l'Esprit Saint soient avec vous ! » (2 Cor. 13,13).*